

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับ การดำเนินการวิจัย โดยได้เรียบเรียงตามลำดับเรื่องดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

2. การสอนภาษาอังกฤษ

2.1 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษ

2.2 การสอนทักษะภาษาอังกฤษ

2.3 การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

3. บทเรียนสำเร็จรูป

4. การตูน

5. ความพึงพอใจ

6. แผนการจัดการเรียนรู้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศไทย

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

กรมวิชาการ (2545 : 1-6) “ได้ჯัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังมีสาระสำคัญดังไปนี้”

1.1 ความสำคัญ

สังคมโลกในปัจจุบัน เป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคล ในสังคมต้องติดต่อ พนบປະ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศ

จึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่ง ในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันและกัน ในการศึกษาหาข้อมูลความรู้ และถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ แก่กัน ในด้านเศรษฐกิจ ภาษา มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ในการเจรจาต่อรองด้านการค้าและการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชาติไทยและชาติอื่น เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่ แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตามต่อ กัน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถ ถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก

1.2 ลักษณะเฉพาะ

การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียน ไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษา เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งใน ชีวิตประจำวันและการงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่ว และเหมาะสม นั้น จึงอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้อง มีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรม การฝึกทักษะ ทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ทั้งด้านภาษาต่างประเทศ โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือ ในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ในการศึกษาต่อรวมทั้งในการประกอบอาชีพ

1.3 โครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถ ทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency - Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

- 1.3.1 ช่วงชั้น ป.1-3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
- 1.3.2 ช่วงชั้น ป.4-6 ระดับต้น (Beginner Level)
- 1.3.3 ช่วงชั้น ม.1-3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
- 1.3.4 ช่วงชั้น ม.4-6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

1.4 วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างดีเยี่ยม ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่คิดต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสาร ในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมี ความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประเทศโลก สามารถถ่ายทอด ความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

1.5 คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมายของ หลักสูตร ซึ่งเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพตาม การคาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษา ขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้วไว้เป็นกรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้นดังนี้

1.5.1 ช่วงชั้นที่ 1 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3)

- 1) เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
- 2) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ เน้นการฟัง-พูด ตามหัวเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในวงคำศัพท์ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
- 3) ใช้ประโยคเดียว (One Word Sentence) และประโยคเดียว หรือ เอกอัตประโภค (Simple Sentence) ในการสนทนาก็ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้
- 4) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษาตามระดับขั้น
- 5) มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ ในสาระการเรียนรู้อื่นตามความสนใจและวัย

6) มีความสามารถในการใช้ภาษาในห้องเรียน และในโรงเรียนในการสื่อสาร
ความรู้และความเพลิดเพลิน

1.5.2 ช่วงชั้นที่ 2 (งบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

1) เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร
สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมในชุมชน

2) มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศเน้นการฟัง พูด อ่านตามหัวเรื่อง
เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ
ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

3) ใช้ประโยชน์เดียว และประโยชน์ผสม ต่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

4) เข้าใจข้อความที่เป็นความเรียง และไม่ใช่ความเรียงในบทสนทนากึ่งที่
เป็นทางการและไม่เป็นทางการในบริบทที่หลากหลาย

5) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่
ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พูดตามระดับชั้น

6) มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูล
ความรู้ในสาระการเรียนรู้อื่นที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น

7) มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียนและในโรงเรียน
ในการสื่อสารความรู้เพิ่มเติม และความเพลิดเพลิน

1.5.3 ช่วงชั้นที่ 3 (งบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1) เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร
สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด และความคิดเห็นขอด โดยใช้น้ำเสียง
ท่าทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและภาษา

2) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในหัวข้อเรื่อง
เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่าง
บุคคล เวลาว่างและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว
การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ
(คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3) ใช้ประโยคผสม หรือ อnenกตประโภค (Compound Sentence) และประโภคชั้บช้อน หรือสังกรประโภค (Complex Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4) อ่าน เก็บข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนาธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6) มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบคันข้อมูลความรู้ในสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7) ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หากความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

1.5.4 ช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษานปที่ 6)

1) เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรู้สึกนึกคิด และความคิดรวบยอด โดยใช้น้ำเสียง ทำทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและภาษาประเทศ

2) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เก็บ ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องคิม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมพิษอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภาษาในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3) ใช้ประโยคผสมหรือ อnenกตประโภค (Compound Sentence) และประโภคชั้บช้อน หรือ สังกรประโภค (Complex Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4) อ่าน เก็บข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนาธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6) มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบคันข้อมูล
ความรู้ในสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7) ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการส่วงหา
ความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หากความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบ
อาชีพ

1.6 สาระ

สาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วย

1.6.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.6.2 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

1.6.3 สาระที่ 3 ภาษา กับ ความสัมพันธ์ กับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

1.6.4 สาระที่ 4 ภาษา กับ ความสัมพันธ์ กับ ชุมชน และ โลก

1.7 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.7.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1) มาตรฐาน ๑.๑ เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความ
เรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

2) มาตรฐาน ๑.๒ เข้าใจกระบวนการสื่อสารทางภาษา ข่าวสาร

แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

3) มาตรฐาน ๑.๓ เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และการอ่าน
ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และ
มีสุนทรียภาพ

1.7.2 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

1) มาตรฐาน ๒.๑ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับ วัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

2) มาตรฐาน ๒.๒ เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา
และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

1.7.3 สาระที่ 3 ภาษา กับ ความสัมพันธ์ กับ กลุ่ม สาระ การเรียนรู้ อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ กับ กลุ่ม สาระ การเรียนรู้ อื่น และ เป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ ของ ตน

1.7.4 สาระที่ 4 ภาษา กับ ความสัมพันธ์ กับ ชุมชน และ โลก

1) มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้ง ใน และ นอก สถานศึกษา ชุมชน และ สังคม

2) มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ เป็น เครื่อง มือ ในการ เรียนรู้ การศึกษา ต่อ การ ประ กอบ อาชีพ การ สร้าง ความ ร่วม นื้อ และ การ อยู่ ร่วม กัน ใน สังคม

1.8 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และ สาระ การเรียนรู้ รายปี/ รายภาค

กรมวิชาการ (2546 : 10) ได้กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และ สาระ การเรียนรู้ รายปี ไว้ว่า สถานศึกษา สามารถ กำหนด ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง และ สาระ การเรียนรู้ รายปี สำหรับ ช่วง ชั้น ที่ 1-3 และ รายภาค สำหรับ ช่วง ชั้น ที่ 4 โดย บิเคราะห์ มาตรฐาน การเรียนรู้ ช่วง ชั้น แล้ว นำมา กำหนด เป็น ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง และ สาระ การเรียนรู้ รายปี/ รายภาค ได้ เหมาะสม ทั้ง นี้ โดย คำนึงถึง สัดส่วน เวลา วัย ระดับ ความต้องการ ของ ผู้เรียน และ ความต้องการ ของ ท้องถิ่น และ ครอบคลุม ถึง คุณภาพ ช่วง ชั้น ใน รายปี/ รายภาค

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 : เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถดีความเรื่องที่ฟัง และอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	สาระการเรียนรู้รายปี
1. เข้าใจภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด รวมทั้งเข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายที่พูดในสื่อจริง	- ภาษาท่าทาง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูด - คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายที่พูดในสื่อจริง
2. อ่านออกเสียงบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียง และหมายความกับเนื้อหา	- บทอ่านประเภทต่าง ๆ ที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น
3. เข้าใจและดีความสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non-text Information) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำของคนเองและถ่ายโอนข้อความเป็นสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบอื่น	- สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง - ข้อความ
4. เข้าใจ ดีความ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ข้อมูลและข่าวสาร จากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เลือกทรัพยากรู้识ที่เกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน	- ข้อความ ข้อมูล และข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**ตารางที่ 2 มาตรฐาน ๒.๒ : เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา
และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ**

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	สาระการเรียนรู้รายปี
1. เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ในเรื่อง คำ วิธี สำนวน ประโยค และข้อความที่ซับซ้อน และนำมาใช้ชี้อ้างถูกต้องและเหมาะสม	- คำ วิธี สำนวน ประโยค ข้อความที่ซับซ้อน อยู่ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาและนำมาใช้ชี้อ้างเหมาะสม	- วัฒนธรรมดั้งประเทศ/วัฒนธรรมไทย
3. เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษ ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่สังคมและอาชีพ	- ภาษาที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่ สังคมและอาชีพ
4. เห็นคุณค่าและเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ	- กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม
5. ตระหนักในคุณค่าของภาษาและวัฒนธรรมที่เรียน และนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชน และสังคม	- ภาษาและวัฒนธรรม

1.9 การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนจะต้องจัดทำอย่างต่อเนื่องทั้งก่อน ระหว่างเรียน และหลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอน และจะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ ตอบสนองต่อเป้าหมายการเรียนรู้ระดับบุคคล สถานศึกษา และประเทศชาติ รวมทั้งมีความเป็นสากลระดับนานาชาติ กรมวิชาการ (2546 : 244) ได้กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ ดังนี้

9.1 การประเมินผลย่อข้อ (Formative Assessment) เป็นการประเมินเพื่อการเรียนรู้ เกิดขึ้นตลอดเวลาในชั้นเรียน เป็นการประเมินตนเองของผู้เรียนที่เข้าจำเป็นด้วยว่าขณะนี้เขายังอยู่ใน นอกเหนือจากการที่จะต้องรู้เป้าหมายที่เข้าต้องการอยู่ที่ใด และจะทำ

ให้สมบูรณ์ได้อย่างไร เป็นการประเมินที่ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนอยู่ในกระบวนการ พัฒนา อย่างต่อเนื่อง เมื่อครูให้ข้อมูลป้อนกลับ ก็พร้อมที่จะให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงอย่างเหมาะสม ผลการ ประเมินจะนำไปสู่การปรับแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน

9.2 การประเมินผลรวม (Summative Assessment) เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ ประเมินเมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ / ปลาขากา / ปลาบี / จบช่วงชั้น เพื่อตัดสินความสามารถ ของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับมาตรฐานระดับชาติ มักตีค่าเป็นตัวเลข ผลการประเมินจะนำไปใช้เป็น ข้อมูลสำหรับการบริหารจัดการ

9.3 การประเมินผลระดับชาติ (National Tests) เป็นการประเมินผล การเรียนรู้ ประเมินการบรรลุผลตามมาตรฐานเมื่อจบช่วงชั้น เป็นการประเมินความสามารถ ของผู้เรียนที่สอดคล้องกับมาตรฐานระดับชาติ ให้ข้อมูลการประเมินผลรวมกับโรงเรียน เพื่อนำไปใช้ติดตาม ควบคุมให้เกิดการปฏิบัติตามมาตรฐาน

1.10 แหล่งการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2545 : 147-148) ได้กำหนดแหล่งการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ แหล่งการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาของตนได้นั้นมีอยู่ในที่ต่าง ๆ รอบตัว ผู้เรียน นับตั้งแต่ผู้คน สถานที่ต่าง ๆ ทั้งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน และไกลออกไป ซึ่งอาจจำแนกได้ ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม RAJABHANDIRAKKHAM UNIVERSITY

10.1 ครูผู้สอน เพื่อร่วมชั้นเรียน พ่อ แม่ ผู้ปกครอง

10.2 ห้องสมุดโรงเรียน ห้องสมุดหมวดวิชา

10.3 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access Learning) ซึ่งเป็นที่ฝึกภาษา ออนไลน์ประสมค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ และสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน โดยเลือกใช้สื่อต่าง ๆ ที่จัดไว้ตามความสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร ซีดีรอม อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

10.4 รายการวิทยุ โทรทัศน์ ภาคภาษาอังกฤษ หรือรายการจากต่างประเทศ เช่น BBC, VOA หรือรายการเควีลีทีวี หรือดาวเทียม เช่น CNN, Discovery, National Geographic

10.5 สถานที่ทำการต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน หรือรัฐวิสาหกิจ เช่น การท่องเที่ยว แห่งประเทศไทย การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย โรงแรมต่าง ๆ กรมประชาสัมพันธ์ ธนาคาร ห้างร้าน บริษัท ร้านหนังสือ ศูนย์หนังสือ ฯลฯ

10.6 สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ชาวต่างประเทศสนใจเข้าไปเยี่ยมชมเป็นประจำ เช่น วัด พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน วนอุทยานแห่งชาติ สวนพฤกษศาสตร์

10.7 สถานทูตประเทศไทย ประจำประเทศไทย องค์กรระหว่างประเทศ เช่น UNESCO, UNICEF ฯลฯ และสถาบันสอนภาษา ฯลฯ การเดินทางไปศึกษาต่างประเทศ ในประเทศนั้น ๆ ในช่วงปีดภาคฤดูร้อน

สรุป จากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวที่กำหนดสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนที่คาดหวัง และสาระการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้ ในการสร้างเนื้อหาสาระในบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนเมืองเตาวิทยาคมต่อไป

2. การสอนภาษาอังกฤษ

การสอนเป็นศิลปะที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นผู้สอนควรเลือกใช้วิธีสอน ที่เหมาะสม ซึ่งการเลือกใช้วิธีสอนที่เหมาะสมนั้นคือผู้สอนต้องมีการเตรียมตัวและการวางแผน การสอนไว้ล่วงหน้า เพราะการวางแผนและการสอนนั้น เป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน หากครูผู้สอนเตรียมการสอนดีก็จะส่งผลให้ การดำเนินการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายการสอนได้ทันเวลาที่กำหนด และส่งผลต่อประสิทธิภาพ การสอนด้วย

2.1 แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษ

ความเดือน แสงชัย (2533 : 3) ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษ ไว้หลายประการ ดังนี้

1. ในการเริ่มสอนชั่วโมงแรก เมื่อครูเข้าห้องชั้นไม่ต้องเริ่มสอนเนื้อหาทันที แต่ครูควรสร้างความคุ้นเคย สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและกันเอง ระหว่างครูกับนักเรียน เสียงก่อน ให้เด็กนีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ โดยการสนทนาระหว่างกันเด็กให้เข้าเห็นว่าภาษา อังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ เรียนไม่ยาก พยายามสร้างแรงจูงใจให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น ที่จะเรียนรู้ ให้เด็กเห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์สำหรับชีวิตประจำวันของทุก ๆ คน ชั่วโมงแรกของการเริ่มสอน ผู้เรียนจะต้องมีความประทับใจที่ดีต่อผู้สอน ซึ่งจะดำเนินการสอน ต่อไปอย่างราบรื่น

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความมีกิจกรรมให้เด็กได้เคลื่อนไหว และแสดงออกมาก ๆ เพื่อให้รับกับธรรมชาติของเด็ก เพราะเด็กชอบกระโดด โคล่เดิน เคลื่อนไหวร่างกาย

3. การจัดแบ่งกลุ่มเด็ก แต่ละกลุ่มความมีเด็กเก่งอ่อนและปานกลาง กลุ่มลงทะเบ่า ๆ กัน และควรจัดให้มีการแข่งขัน

4. กิจกรรมแต่ละกิจกรรมไม่ควรใช้เวลาเกิน 15 นาที เพราะธรรมชาติของเด็กเป็นเช่นนี้ ไม่สามารถรักษาความสนใจได้ยาวนาน

การเตรียมกิจกรรมไว้ประมาณ 4-5 กิจกรรม

5. ครูควรพยายามรู้จักกับนักเรียนให้เร็วที่สุด พยายามจำชื่อนักเรียนให้ได้ทุกคน เรียนรู้ความสามารถพิเศษของแต่ละคน พยายามส่งเสริมให้เข้าได้แสดงออก มีการซ้อมเชย และการเสริมกำลังใจทางบวกเสมอ ๆ พยายามไม่ลงโทษหากไม่ทำเป็นจริง ๆ พยายามให้เด็กเกิดความภูมิใจในตนเอง

6. การเสนอเนื้อหาใหม่ ครูควรเลือกให้เด็กเก่งตอบก่อนเพื่อให้เด็กอ่อนทบทวนเข้าให้เกิดความมั่นใจและอยากระดับบ้างและครูไม่ควรทึ่งเดือดก่อน

7. การถามคำถามครูควรถามก่อน แล้วจึงเรียกชื่อนักเรียนที่จะให้ตอบเพื่อให้เด็กทุกคนตั้งใจฟังคำถามและเตรียมตัวคิดคำตอบไว้ หากมีนักเรียนอ่อนมาก ๆ ในห้องครูไม่ควรเสียเวลาค้านเอาระดับกับนักเรียนผู้นั้นจนทำให้เสียเวลาของเด็กอื่น ๆ ครูต้องเข้าใจธรรมชาติของความแตกต่าง ของคน ถ้าครูไม่มีเวลาช่วยเหลือเดือดก่อนครูอาจใช้วิธีเพื่อนช่วยเพื่อนคือ ให้เด็กเก่งช่วยเหลือเดือดก่อน

อนร. เสือคำ (2543 : 77) ได้กล่าวถึงแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูไว้ ดังนี้

1. ผู้เรียน จะต้องรู้จักมุ่งหมายของการเรียนว่าเรียนเพื่ออะไร มีเจตคติที่คิดต่อวิชาภาษาอังกฤษ จะต้องฝึกฝนปฏิบัติจนมีทักษะ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ผู้สอน การที่จะให้ผู้เรียนรู้จักมุ่งหมายของการเรียน และมีเจตคติที่คิดต่อการเรียนรู้ ครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมาก ดังนั้นองค์ประกอบของครูผู้สอนที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จะประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

2.1 มีความเชื่อมั่นในการสอน โดยจะต้องเป็นผู้ที่มีวุฒิวิชาเอกหรือโทภาษาอังกฤษ หรือได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดีแล้ว โดยหน่วยงานด้านสังกัดจะต้องคุ้มครองและเป็นพิเศษ

๒.๒ ควรเป็นต้นแบบในการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น เป็นผู้ตอบรับหรือถ้า
เมื่อมีชาวต่างชาติเข้ามาในโรงเรียน สนับสนุนภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติให้นักเรียนเห็น

๒.๓ ควรแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้นำทางด้านภาษาอังกฤษ เช่น การเป็น
วิทยากรใน การอบรม สัมมนาทางด้านภาษาอังกฤษ ให้กับหน่วยงานต่าง ๆ เป็นผู้ประกอบ
อาชีพเสริมด้านการแปลเอกสารภาษาต่างประเทศ เป็นผู้สอนพิเศษภาษาอังกฤษให้กับสถาบัน
อื่นหรือของตนเอง เป็นผู้เขียน บทความ หรือเอกสารภาษาอังกฤษ

๒.๔ ควรหาโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ โดยอาจเชิญชาวต่างชาติพำนักระยะ
๒.๕ ควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ให้นักเรียนได้ปฏิบัติครบถ้วนทั้งฟัง พูด
อ่าน เขียน ในทุกช่วงโภของ การสอน

๒.๖ ควรประเมินผลการเรียนของเด็ก เน้นพัฒนาการของเด็กเป็นรายบุคคล
เป็นสำคัญ ซึ่งให้เห็นความก้าวหน้าของการเรียนรู้แต่ละคน จะทำให้เด็กมีกำลังใจดีขึ้นกว่าการ
เปรียบเทียบกับบุคคลอื่น

๒.๗ ควรเน้นการเสริมแรงเด็กบ่อย ๆ เพื่อให้เด็กมีกำลังใจในการทำกิจกรรม

๒.๘ ควรมีการช่วยเหลือเด็กเมื่อทำกิจกรรมไม่ได้ โดยอาจไปคำตอนให้บ้าง
เพื่อนำทาง

๒.๙ การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ เพื่อโอกาสให้เด็กได้
ใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น

๒.๑๐ ควรใช้ภาษาอังกฤษกับนักเรียนตลอดเวลา เพื่อสร้างความคุ้นเคยด้าน^{ภาษา}

๒.๑๑ ควรบูรณาการเข้ากับวิชาอื่น เพื่อให้การสอนเป็นไปตามสภาพจริง
ของการเรียนรู้

๓. สื่อการสอน ปัจจุบันได้รับความสนใจจากบริษัทผู้ผลิตมาก มีทั้งสื่อ
ที่ใช้รับบุคคล กลุ่มเล็ก-ใหญ่ สามารถเลือกใช้ได้ตามความต้องการ ซึ่งขึ้นอยู่กับการเลือก
ของครุภูษ์สอนว่าจะเหมาะสมกับผู้เรียนมากน้อยเพียงไร

จรีรา แหวนทอง (2542 : 54-55) ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษที่เน้น
ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ตลอดจน
การจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนที่เหมาะสม
กับวัย ดังนี้

1. บทเรียนควรเริ่มจากง่ายไปยากๆ ก็อ คำนึงถึงวุฒิภาวะและความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กแต่ละวัย เนื้อหาวิชานี้ความต้องเนื่องແຕະขำไปสู่ความรู้แขนงอื่น ๆ
2. วิธีการเรียนสนุก ก็อ ไม่น่าเบื่อหน่ายและตอบสนองความสนใจครรชั้นของนักเรียน การนำเสนอเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่บัดเบี้ด หรือกดดัน
3. ส่งเสริมการคิด ทุกขั้นตอนของการเรียนรู้มุ่งพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการคิด
4. การเรียนรู้สัมพันธ์และสอดคล้องกับธรรมชาติ บทเรียนไม่ควรจำกัดเวลา หรือสถานที่ ทุกคนควรมีโอกาสได้สัมผัศความงามของสรรพสิ่งรอบ ๆ ตัว
5. มีกิจกรรมหลากหลาย สนุก ชวนให้เด็กเกิดความสนใจ ก็อ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ใช้ภาษาที่ง่ใจ ให้กำลังใจและเป็นไปในเชิงสร้างสรรค์
6. สื่อที่ใช้ประกอบการเรียน ต้องเร้าใจให้เกิดการเรียนรู้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง
7. การประเมินผล ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเองร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

อรพิน เทียนแก้ว (2543 : 52-56) ได้กล่าวถึงลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่ชัดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

1. An Information Gap Activity เป็นกิจกรรมคู่ (Pair Work) ที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีข้อมูลบางส่วน และผู้เรียนจะสามารถหาข้อมูลทั้งหมดได้โดยการสื่อสารกับข้อมูลกับคู่ของตน กิจกรรมลักษณะนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะครบทั้ง 4 ทักษะ (ฟัง พูด อ่าน เขียน) แต่จะเน้นในทักษะใดมากก็น้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับการออกแบบหรือเลือกใช้แบบฝึกหัดของครูผู้สอน ตัวอย่าง เช่น ผู้เรียนแต่ละคู่จะได้ภาพฟาร์มเดียวกันแต่ตัวภาพเดียว แต่มีข้อมูลที่ขาดหายไปไม่ตรงกัน ผู้เรียนจะต้องผิดคันกันสอบถามตามข้อมูลส่วนที่ขาดหายไปจากคู่ของตน โดยต่างฝ่ายจะไม่เห็นภาพของกันและกัน เมื่อได้ข้อมูลครบแล้วให้เปรียบเทียบภาพกัน ถ้าการสื่อสารถูกต้องภาพที่จะเหมือนกัน กิจกรรมนี้ถ้าเริ่มทำเป็นครั้งแรก ผู้สอนควรแสดงวิธีทำเป็นตัวอย่างให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจวิธีการตรงกันก่อนที่จะให้ทำกิจกรรมคู่

2. A Class Survey เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักรูปรวมและนำเสนอข้อมูลโดยใช้รูปประโยคที่เรียนไปแล้ว กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะฟัง-พูด ในการหาข้อมูลจากเพื่อน ๆ และฝึกทักษะการอ่าน-เขียน จากการบันทึกและนำเสนอข้อมูลในรูปแผนภูมิต่าง ๆ ซึ่งอาจรวมถึงการอภิการรายงานหน้าชั้นเรียนด้วย การสำรวจอาจทำได้หลายหัวข้อ (Topic) เช่น การเดินทางมาโรงเรียนของผู้เรียน งานอดิเรก อาชีพที่ผู้เรียนอยากรู้ เป็น ความชอบ-ไม่ชอบ

ในสิ่งต่าง ๆ (วิชา กีฬา อาหาร สัตว์ พลไม้) ทั้งนี้ควรจะเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่ผู้เรียนกำลังเรียน

3. Following Instructions เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่มีความสนุกสนาน ผู้เรียนจะได้ฝึกเกี่ยวกับรูปประโภคคำสั่งในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเป็นขั้นตอน โดยจะพูดบอกขั้นตอนฟังแล้วปฏิบัติตาม ปฏิบัติตามขั้นตอนจากการอ่าน หรือเขียนอธิบายขั้นตอนในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ขั้นตอนในการปรุงอาหารง่าย ๆ การประดิษฐ์สิ่งของ การพับกระดาษ หรือการทดลองวิทยาศาสตร์ เป็นต้น สำหรับเนื้อหาที่จะนำมาใช้สอน ผู้สอนสามารถหาได้จากตำราที่เกี่ยวข้องเป็นภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนต้องเลือกเนื้อหาที่มีความยากจ่ายเหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจะเป็นการบูรณาการวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น วิชาศิลปะ คหกรรม และวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องสอนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องก่อน เช่น ในการทำอาหาร ผู้สอนจะต้องสอนคำกริยาเกี่ยวกับการปรุงอาหารและลีที่เกี่ยวข้อง และถ้าเป็นการเรียนครั้งแรก ครูผู้สอนควรสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็นวิธีการเสียก่อน ให้ผู้เรียนปฏิบัติเอง

4. Logical Puzzles กิจกรรมลักษณะนี้ผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้ได้ไม่เพียงแต่จะต้องเข้าใจข้อความที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนเท่านั้น ยังจะต้องเข้าใจข้อความที่ไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย

5. A Role-playing Activity เป็นการแสดงบทบาทสมมติโดยที่ผู้เรียนจะเลือกใช้รูปประโภคที่ได้เรียนไปแล้วอย่างอิสระในการพูดและแสดงตามบทบาทที่ได้รับ เช่น การทักทาย การกล่าวลา การขอโทษ การแนะนำตนเองและผู้อื่น การแสดงความเสียใจ ฯลฯ ในการทำกิจกรรมนี้ผู้สอนต้องมั่นใจว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้โครงสร้างประโยคในหัวข้อนั้น ๆ มากพอที่จะสามารถคิดคำพูดเองได้

6. An Interviewing Activity เป็นกิจกรรมคู่ที่เน้นผู้เรียนต้องผลัดกันสัมภาษณ์คู่ของตน โดยผู้เรียนแต่ละคนจะต้องเตรียมคำถามของตนเองและนำไปถามเพื่อนให้ได้มาซึ่งข้อมูลส่วนตัวในประเด็นที่ต้องการ ทั้งนี้คำถามของแต่ละคนอาจจะเหมือนหรือต่างกันก็ได้ ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้สัมภาษณ์ว่าต้องการทราบข้อมูลอะไร เช่น วันเกิด สถานที่เกิด จำนวนพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว ฯลฯ จากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจะต้องนำเสนอชีวประวัติของเพื่อนโดยการรายงานหน้าชั้นเรียนหรือเขียนลงในกระดาษตกแต่งให้น่าสนใจ แล้วขัดแย้งให้ผู้เรียนทุกคนได้รู้จักกันในเมื่อวันต่าง ๆ มากขึ้น

2.2 การสอนทักษะภาษาอังกฤษ

บัญชา อึ่งสกุล (2545 : 63 - 69) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนทักษะต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. ทักษะการฟัง ทักษะการฟังเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อความหมายและเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ พฤติกรรมการฟังแบ่งออกเป็น 2 ระดับใหญ่ ๆ คือ

1.1 ระดับการรู้ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะจำแนกเสียงได้ เช่น เสียงเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโภค ระดับนี้เป็นระดับพื้นฐานของการฟัง

1.2 ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่ฟังและเข้าใจจุดประสงค์ของการสื่อสารความหมายนั้นซึ่งเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

หลักการสอนทักษะการฟัง

1. ก่อนการฟัง ต้องรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เพื่อเป็นพื้นฐานหรือความรู้ (Background Knowledge) สำหรับช่วยในการฟังเพื่อทำความของเรื่องที่ฟัง การจัดให้นักเรียนว่ามีความรู้เดิมอาจจะกระทำได้โดยการซักถาม อภิปราย ค้นหาคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

2. ในระหว่างการฟิกฟัง ควรมีการกำหนดงาน (Task) ให้นักเรียนปฏิบัติอย่างเหมาะสมในระหว่างการฟัง เช่น ให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่ตรงกับความหมายของเรื่องที่ฟัง โดยข้อความ หรือเติมคำในช่องว่างเพื่อให้นักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจในการฟัง

3. หลังการฟัง ครูต้องให้ข้อมูลบ้อนกลับ (Feedback) ทันที เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าเข้าใจถูกต้องมากน้อยเพียงไร และครูต้องอธิบายสิ่งที่ผิดของนักเรียนด้วย

2. ทักษะการพูด การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษต้องสอนคู่กับทักษะการฟังซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

2.1 ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องการฝึกพูดให้นักเรียนฟังจนนักเรียนเข้าใจว่าจะต้องแสดงท่าทางอย่างไร

2.2 ครูพูดบทสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง

2.3 นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

2.4 นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาภาษาในกลุ่ม

2.5 ให้นักเรียนอ่านบทอ่านสนทนาร่วมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ในการสอนทักษะพูด ครูจะต้องไม่ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาขณะที่เรียนการพูดเดย์จนกว่า
นักเรียนจะได้ฝึกพูดในกลุ่มบ่อยเสียก่อน

3. ทักษะการอ่าน บรรนด์ และ ทิงเกอร์ (บัญชา อีสสกุล. 2545 : 67 ; อ้างอิงมาจาก
Bond and Tinker. 1957 : 235) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า ความสามารถในการอ่าน
ข้อมูลขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานต่อไปนี้

- 3.1 การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning)
- 3.2 การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units)
- 3.3 การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension)
- 3.4 การเข้าใจอนุเขต (Paragraph Comprehension)
- 3.5 การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเขต (Comprehension of larger Units)

ทักษะพื้นฐานทั้งหมดมีจะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน คือ ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องที่อ่านก็ต่อเมื่อ
เข้าใจความหมายของคำซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการเข้าใจความหมายประโยค การเข้าใจ
ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคก็ทำให้เข้าใจอนุเขต และการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง
อนุเขตก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ทั้งหมด

4. ทักษะการเขียน บัญชา อีสสกุล (2541 : 70) กล่าวว่า ทักษะการเขียน ครุภารมี
แนวการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มแรกที่สำคัญ ดังนี้

- 4.1 การเขียนตัวอักษร มีขั้นตอนในการสอนคือ ครูเขียนให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง
บนกระดาษ นักเรียนใช้วิธีรีบบันจากอากาศ นักเรียนเขียนลงสมุดตามแบบ สุดท้ายนักเรียนทำกิจกรรม
เสริมทักษะการเขียน เช่น การจับคู่รูปภาพกับตัวอักษร
- 4.2 การคัดลายมือ เป็นการเขียนตามแบบตามเส้นประเดี่ยงที่เรียนเพื่อให้เขียน
ได้ถูกต้อง ครั้งแรกครูอาจต้องเขียนให้ดูเป็นตัวอย่างบนกระดาษเพื่อให้นักเรียนเห็น
ลีลาการเขียนที่ถูกต้อง

4.3 การเขียนคำและประโยค ส่วนใหญ่จะเป็นการเขียนจากบัตรคำ เป็นการคัด
คำศัพท์ลงสมุด การเขียนประโยคจะเป็นการอธิบายภาพ การเติมคำในช่องว่าง

4.4 การเขียนตามคำนอกร เป็นการถ่ายทอดภาษาจากการฟังและการสะกดคำ
มาเป็นตัวอักษร การเขียนตามคำนอกรจะเป็นการเขียนคำเดี่ยว ๆ หรือเป็นเนื้อความต่อเนื่องกันก็ได้
คำที่ควรนำมาเขียนตามคำนอกรได้แก่ คำศัพท์ใหม่ คำที่มีความสัมพันธ์ คำประสม หรือคำยาก
ครูจะอ่านให้นักเรียนฟัง ครั้ง ทึ่งช่วงให้นักเรียนเขียน

ริเวอร์ (บัญชา อีงสกุล. ๒๕๔๕ : ๖๙ ; อ้างอิงมาจาก River. ๑๙๖๘ : ๒๔๕-๒๕๕)

กล่าวว่า นักเรียนควรจะได้มีการฝึกทักษะการเขียนและฝึกอย่างมีระบบผ่าน ๕ ขั้นตอน ดังนี้

๑. Copying การเขียนแบบทบทวนความจำกัดสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว

๒. Reproduction การเขียนแบบที่ผู้เรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่ผู้เรียนจำได้

อาจเป็นจากการอ่าน การเขียนตามคำนอถ หรือการเขียนบรรยายภาพ

๓. Recombination การเขียนแบบนี้นักเรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว เกิดจาก การฟังและการอ่าน แต่จะยุ่งยากขึ้นไปในการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้างและตารางเทียบแทน

๔. Guided Writing การเขียนโดยให้นักเรียนมีอิสระที่จะเลือกใช้คำและโครงสร้าง ไวยากรณ์ในการเขียนเพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์

๕. Composition ขั้นสุดท้ายของการเขียน ที่นักเรียนสามารถเดือกดำเนินและโครงสร้าง ไวยากรณ์ในการแสดงความหมายที่ตนต้องการ

๒.๓ การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ดังนั้นการสอนอ่านจึงมีกระบวนการ อันซับซ้อน ผู้ที่สอนอ่านจะต้องเข้าใจความหมายของการอ่านเป็นอย่างดี ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ ทางการอ่านได้ให้ความหมายของการอ่านแตกต่างกันไป ดังนี้

๒.๓.๑ ความหมายของการอ่าน

สมุทร เขื่นเจawanิช (๒๕๓๐ : ๑) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน หมายถึง การสื่อความหมาย เป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

นิรันดร สุขปรีดี (๒๕๓๐ : ๑๑) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านหมายถึง ความเข้าใจความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการเปลี่ยนความตื่นเต้น การขยายความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ

ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๓๑ : ๙๑๗) ได้ให้ความหมายของคำว่าอ่าน

ไว้ดังนี้ “อ่าน” หมายถึงว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ คูหรือเข้าใจความหมาย จากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อความเข้าใจ

สุกัญญา ศรีสืบสามัย (๒๕๓๑ : ๕๘) กล่าวว่า การอ่านคือการพัฒนาความรู้ ศติปัญญา และจิตใจของบุคคลที่เป็นองค์ประกอบของสังคม สำหรับนักเรียน ความสำเร็จในการเรียน ต่อไปให้ผู้เรียนอยู่กับความสามารถในการอ่าน ทั้งนี้เพื่อการอ่านเป็นพื้นฐานในการเรียนวิชา อีก ๑

ศรีรัตน์ เงิงกลินจันทร์ (2532 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน เป็นการเปลี่ยนความหมายของตัวอักษรออกมานเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดเป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงเท่านั้น

ทศนิย์ ศุภเมธี (2534 : 79) กล่าวว่า การอ่าน คือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียน หรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมานเป็นสัญลักษณ์ สัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กเริ่มเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูด และเขียนได้อย่างถูกต้อง

สุนันทา มั่นเศรษฐี (2539 : 1) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การลำดับขึ้น ที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความและเรื่องราว ของสารซึ่งผู้อ่านสามารถบอกรความหมายได้

มาร์คเชลเฟล (Marksheffel. 1966 : 2) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการ ของความคิด เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนมาก เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ทั้งหมดของเรา ขณะที่ รับรู้ ขณะที่ค่อยๆ ให้ความคิดใหม่ขึ้นมาในขณะที่แก้ปัญหา หรือ ผ่อนคลายได้ความสนุกสนาน เพลิดเพลินจากการตีความสัญลักษณ์ข้อเท็จจริง

ชิลเดรธ (Hildreth. 1958 : 2) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการเปลี่ยน สารสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดในสมองซึ่งประสบการณ์เดิมที่มีอยู่จะช่วยให้ ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้น

ชินทซ์ (Zintz. 1976 : 7) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า
การอ่าน คือ การทำความเข้าใจภาษาที่ผู้อ่านได้เขียนไว้
การอ่าน คือ ความสามารถที่จะทำนายความหมายของตัวอักษรที่ตนเอง
กำลังอ่าน

เอ็ดเวิร์ด และวาเล็ท (Edward and Valette. 1977 : 249) ได้ให้ความหมาย ของการอ่านไว้ว่า คือ กระบวนการพัฒนา ขั้นแรกคือ การออกเสียงให้ตรงกับสัญลักษณ์ ขั้นต่อมาคือศึกษาถึงการอ่านเนื้อร้อง

กล่าวโดยสรุป การอ่าน คือ กระบวนการทางความคิดและขั้นเป็นกระบวนการ ของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ในด้านของความรู้และความสามารถในการใช้ ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมจะพยายามใช้สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรสื่อความหมาย หรือให้ข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านเองก็ย่อมจะต้องการสื่อความหมาย

จากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายแก่คน ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่สมองแปลสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่มองเห็นให้เกิดความความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้น

2.3.2 จุดประสงค์ของการอ่าน

ศรีรัตน์ เจริญกิจนันทร์ (2532 : 9-10) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการอ่านไว้ดังนี้

1) อ่านเพื่อความรู้ เพื่อให้เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเอง

2) อ่านเพื่อให้เกิดความคิด

3) อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อความบันเทิง เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น วรรณคดี ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน คลายเครียดได้ และไม่รู้สึกเมื่อยหน้าบ

การฝึกอ่านมีความสำคัญมาก เพราะจะทำให้นักเรียนอ่านได้ด้วยตนเอง เป็นการสร้างนิสัยให้เกิดความรักที่จะอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับความสามารถในการเอาความหมายนั้น ครุภาระจะเริ่มสร้างให้กับเด็กตั้งแต่ตอนต้น เพราะในช่วงแรกนี้เราจะต้องใช้การเดาความหมายของคำจากบริบทอยู่เป็นนิจ ถ้านักเรียนรู้จักวิธีเดาความหมาย จะไม่รู้สึกว่าที่จะอ่านเมื่อพนคำศัพท์ที่ตนไม่รู้จักในบทอ่าน การฝึกจะต้องเริ่มที่จะเลือก箇นะน้อย ในที่สุดเด็กก็จะอ่านได้ด้วยตนเอง

สุวักรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 53-54) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการสอนทักษะอ่านไว้ ดังนี้

1. ให้รู้ตัวอักษรที่ใช้ในภาษา民族 และออกเสียงคำถูกต้อง

2. ให้บอกรความหมายและวิธีใช้ศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในเรื่องได้

3. ให้บอกรความหมายทั้งที่กล่าวไว้ในเรื่อง และความหมายแฝงในเรื่องได้

4. ให้บอกรหัสที่ของประโยค หรือข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้

5. ให้รู้ความสัมพันธ์ระหว่างรูปประโยคแบบต่าง ๆ และความหมายได้

6. ให้เดินข้อความ ในข้อความหรือบทสนทนากลไกเหมาะสม

7. ให้ตัดความหมายประโยคหรือข้อความได้

8. ให้บอกรนาคิดของเรื่องได้

9. ให้ฝึกการอ่านแบบภาษาค่ายตามตัวอักษรย่างคร่าว ๆ เพื่อจับใจความสำคัญ

10. ให้ฝึกการอ่านที่เดือดเฉพาะส่วนที่มีข้อมูลที่ต้องการ

11. ให้นำข้อมูลและสิ่งที่อ่านมาแสดงในรูปอื่น เช่น แผนภูมิได้

12. ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

13. ให้บอกร่องรอยการอ่านที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

14. ให้สรุปเรื่องในบทสนทนาหรือข้อความที่อ่านได้
15. ให้รายงานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
16. ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (ทั้งประการร้อยแก้วและร้อยกรองได้)
17. อ่านข้อเขียนหรือคำชี้แจงการใช้เครื่องมือแล้วปฏิบัติตามได้
18. ให้นักบุญทางที่สำคัญของตัวละครในเรื่องได้

ระวีวรรณ ศรีครรภ์ (2523 : 1-2) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการอ่านว่า หลังจากที่อ่านแล้ว ผู้อ่านจะมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้ หรือไม่

1. สามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านไปแล้วได้มากน้อยแค่ไหน
2. สามารถจับใจความสำคัญได้หรือไม่
3. สามารถที่จะเปรียบเทียบหรือแยกความแตกต่างได้ว่า ในนักความที่อ่านไปแล้วนั้น ส่วนไหนเป็นความจริง เป็นเนื้อเรื่อง หรือเป็นความคิดส่วนตัวของผู้เขียน หรือเป็นความคิดทั่ว ๆ ไป
4. เมื่ออ่านแล้วสามารถที่จะเข้าใจ และปฏิบัติตามในสิ่งที่ได้อ่านมาหรือไม่
5. สามารถที่จะตีความหมายของรูปภาพ แผนที่ แผนภูมิ หรือตารางแสดงได้มากน้อยเพียงใด

6. สามารถที่จะรวบรวมความคิดเห็นจากการอ่านหลาย ๆ เรื่องให้เข้ามาสู่แนวทาง ประเด็นที่สำคัญตามที่ต้องการได้หรือไม่

7. เมื่ออ่านแล้ว สามารถนึกความภาพตามแนวความคิดที่ได้อ่านมาได้ตรง ถูกต้องมากน้อยแค่ไหน

8. สามารถจับใจความที่สำคัญ หรือได้สาระเนื้อเรื่อง จากการอ่านนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด

2.3.3 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

มิลเลอร์ (ธิดารักษ์ ควบพลอ่อน. 2542 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Miller. 1982 : 12) ได้ให้จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการคือ

- 2.3.1 อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าวๆ
- 2.3.2 อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
- 2.3.3 อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด การจับใจความสำคัญทั่วไป
- 2.3.4 อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้
- 2.3.5 อ่านเพื่อวิเคราะห์และตัดความข้อความที่อ่าน

2.3.6 อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดเรื่องที่อ่าน

ศิริ แสงชู และ กิต พงษ์ทัต (ม.ป.ป. : 1) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนอ่านไว้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงให้สัมพันธ์กับอักษรได้อย่างถูกต้องสามารถออกเสียงเน้น การซึ่นลงเสียงและจังหวะได้ถูกต้องตามลักษณะและความนิยมของเจ้าของภาษา
2. ให้นักเรียนสามารถอ่านในใจ เพื่อความเข้าใจและเก็บใจความ จะได้ใช้การอ่านให้เป็นประโยชน์ในการหาความรู้ ความเพลิดเพลินจากการอ่านคัวบทนอง
3. ให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อจะได้เพิ่มพูนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านดียิ่งขึ้น ทั้งในด้านการใช้ศัพท์สำนวน และแบบประโยคต่าง ๆ
4. ฝึกฝนการอ่านเรื่องนักเรียน เพื่อจะได้อ่านหนังสือได้มากขึ้น
5. ส่งเสริมและสร้างทัศนคติที่ดีในการอ่าน ให้อธิบายการอ่านมากเป็นกำไรวิวิต

2.3.4 ประเภทการอ่าน

สมุทร เขื่นชวนิช (2530 : 3-4) ได้แบ่งประเภทการอ่านเป็น 2 ประเภท และทั้งสองประเภทนี้จะใช้ความเร็วต่างกันคือ

1. อ่านเพื่อการศึกษา (Work-Study Type Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกพอประมาณ การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการจะครอบคลุมเนื้อหาให้ได้มากที่สุด เก็บใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนี้ ในขณะที่อ่านจะจำเป็นที่จะต้องพิจารณาคำศัพท์ และความหมายของคำที่พบให้ละเอียดถี่ถ้วน นอกจากต้องรู้ความหมายเฉพาะของคำศัพทนั้น ๆ แล้ว ควรจะต้องรู้ความหมาย แห่งหรือความหมายตามนัยประหัต (Connotation) ของคำนั้น ๆ อิกด้วย เพื่อจะได้เข้าใจข้อความที่อ่านได้ชัดเจนมากขึ้น

2. อ่านเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง (Recreatory Reading) เป็นการอ่านเพื่อความรื่นรมย์เป็นส่วนตัวหรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนใหญ่ การอ่านประเภทนี้มักไม่ต้องการความเข้าใจอะไรที่ลึกซึ้งมากนัก จะอ่านโดยใช้ความเร็ว ช้าหรือเร็วอย่างไรก็ได้ ทิพวัลย์ นาแสง (2532 : 57-58) แบ่งประเภทการอ่านเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. อ่านออกเสียง (Oral Reading) การอ่านออกเสียงเพื่อต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง เสียงสูงต่ำ จังหวะ การหุควรรณตอน ให้ถูกต้องชัดเจน เพราการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานและฝึกความคล่องก่อนที่จะอ่าน

๒. อ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านในใจเป็นสิ่งที่ปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน การอ่านแบบนี้ควรฝึกหลังจากที่นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงแล้ว ระดับของการอ่านในใจแบ่งได้ ๕ ระดับดังนี้ คือ
1. Mechanical ระดับนี้จะเป็นช่วงการต่อเนื่องระหว่างการอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ
 2. Understanding เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 3. Enjoyment เป็นการอ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน
 4. Appreciation อ่านแล้วเกิดความซาบซึ้งในบทอ่าน
 5. Criticism อ่านแล้วสามารถถดถซม วิพากษ์วิจารณ์เนื้อร่องที่อ่านได้

2.3.5 องค์ประกอบของการอ่าน

ครรภิไಡ คงจันทร์ (2528 : 157-158) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้

1. ผู้อ่านจะต้องเป็นผู้รู้ภาษาหนึ่ง ๆ คือมีความเข้าใจ และพูดภาษานั้นได้ในระดับหนึ่งที่พอเพียงก่อนที่จะฝึกอ่าน
2. ผู้อ่านจะต้องรู้จักวิเคราะห์หรือแยกแยะคำ (Dissect) โดยคุณว่าประกอบขึ้นด้วยเสียงอะไรบ้าง
3. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ถึงลักษณะคำ แยกแยะตัวอักษรได้
4. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ลักษณะการอ่านตามลักษณะของภาษาหนึ่ง ๆ
5. ผู้อ่านต้องเรียนรู้ว่ามีระบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียงซึ่งจะช่วยให้สามารถอ่านคำหรือออกเสียงอื่น ๆ
6. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้วิธีเข้าใจและระลึก สัญญาณในการอ่านออกเสียง
7. ผู้อ่านต้องเรียนรู้ว่า ตัวอักษรเป็นสิ่งแทนคำพูด และมีความหมายเปรียบเทียบ กันได้
8. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้การใช้เหตุผลและความนึกคิดต่อสิ่งที่อ่านภายในขอบเขต ความรู้ ศติปัญญา และประสบการณ์

สุมิตร อังวัฒนกุล (2536 : 151) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านที่จะทำ การวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวาง หรือความชำนาญในการใช้คำ

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมทักษะอื่น ๆ ด้วย หรือ
อาจกล่าวได้ว่า แบบสอนอ่านที่ยอมรับการเป็นจานวนมากจะวัดความสามารถ
ในการอ่านได้มากกว่า

3. ความเข้าใจความหมายที่ແงangible รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน
ระวิวัฒน ศรีครรภ์รัตน (2523 : 3) ได้กล่าวถึง ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จใน
การอ่าน จะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง สมบูรณ์
2. มีสุขภาพจิตที่ดี
3. มีความสามารถในการใช้ภาษา และการได้ยินเสียงต่างๆ
4. มีสติปัญญาดี
5. มีประสบการณ์
6. มีความรู้ในภาษาที่อ่าน
7. มีความต้องการที่จะอ่าน
8. มีจุดมุ่งหมายในการอ่าน
9. มีความสนใจในด้านการอ่าน
10. มีทักษะในการอ่าน

จากการคัดเลือกของผู้อ่านมา จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่าน ได้อย่างรวดเร็ว
และอ่านได้อย่างเข้าใจความหมายตามเจตนาของผู้เขียน

2.3.6 ขั้นตอนการสอนอ่าน

พิพัลย์ มาแสง (2532 : 66-67) ได้เสนอขั้นตอนการสอนอ่าน ดังนี้

1. ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องในใจ พยายามทำความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยดูภาพ
ประกอบด้วยในครั้งแรกให้อ่านเรื่องโดยคลอด เพื่อคุ้ว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นอย่างไร ครั้งที่สอง
ให้อ่านใหม่ คำใดที่นักเรียนไม่รู้จักให้ลองเดาความหมายจากเนื้อความ โดยรอบของคำนั้น
และดูภาพประกอบด้วย

2. ครูเขียนคำที่นักเรียนต้องการเดาความหมายบนกระดาน ให้ลองอ่าน
ออกเสียง และบอกความหมายของคำใหม่นั้น หรือจะฉะลอกการถามความหมายของคำใหม่ไว้
ภายหลังที่ นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องแล้วก็ได้

3. นักเรียนจับกลุ่ม 3-4 คน ปิดหนังสือแล้วเล่าเรื่องให้ฟัง เพื่อตรวจสอบว่า
เรื่องที่อ่านตรงกันหรือไม่ การปิดหนังสือจะช่วยให้นักเรียนไม่ใช้ธีอ่านโดยการแปลคำต่อคำ

4. เมื่อนักเรียนปรึกษากันแล้ว ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนอุปกรณ์มาเล่าเรื่อง

5. ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อให้นักเรียนหาคำตอบจากคำหรือ

ประโยคในเรื่องอ่านออกเสียงตามครู ลงทะเบียนเน้นหนักถูกต้อง หากเนื้อเรื่องมีการแสดงอารมณ์ ก็ฝึกให้นักเรียนอ่านให้มีอารมณ์ตามห้องเรื่องด้วย ฝึกอ่านภาษาในกลุ่ม ครู อาจให้นักเรียนคัดลอก เรื่องที่อ่านลงสมุด เป็นการฝึกคัดลายมือด้วย

ศิริ แสงชู และคิด พงษ์ทัต (ม.ป.ป. : 61) ได้กล่าวถึง ลำดับขั้นในการสอนอ่าน

ดังนี้

1. ทบทวน หรือสอนศัพท์และไวยากรณ์

2. ครูอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านตามในใจ

3. ครูอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านในใจตามลำพัง

4. ครูถามคำถามแบบบูลูก - ผิดจ่าย ๆ นักเรียนตอบ (Yes-No Question)

5. นักเรียนอ่านในใจอีก

6. ครูถามคำถามที่ยกขึ้น (5 Wh's Question)

สุกัตรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 54-55) กล่าวว่า การสอนอ่านควรมีลำดับ

ขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนควรกำหนดจุดประสงค์ทั้งนำทางและปลายทาง

2. ดำเนินการสอน โดยนำจุดประสงค์นำทางมาสอนพร้อมด้วยย่างของจริง

มาประกอบ

3. การฝึกอ่านเป็นขั้นตอนโดยให้ตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่ครูผู้สอน

ได้กำหนดไว้

4. การถ่ายโอน ผู้เรียนมีอิสระในการอ่าน เป็นการฝึกการสื่อสารที่นักหนែนือ

ไปจากจุดประสงค์ปลายทางที่วางแผนไว้ เพื่อที่จะนำเสนอที่เรียนไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ได้

อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2.3.7 หลักการและทฤษฎีการอ่าน

ทฤษฎีการอ่านนี้ มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

การ์รอล (Cattell, 1964 : 118) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านว่า มีหลักการ

ควรยึด 3 ประการ คือ

๑. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นสิ่งที่สำคัญที่ช่วยในการวางแผนในการเรียนการสอน มีความนั่นคงดauer ใน การเรียนอ่านนั้น ลำพังแต่การฝึกอ่านอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนอ่านหรือจำได้ ต้องอาศัยการเสริมแรงเข้าช่วย ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการใช้การเสริมแรงด้วย

๒. การหยั่นเห็น (Insight) เป็นการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยฉบับพลันของเด็ก แต่เกิดหลังจากที่เด็กได้ลองผิดลองถูกมาหลายครั้ง เช่น เด็กเห็นคำว่า “กิน” มา ก่อนแล้วมาพบคำว่า “บิน” เด็กก็จะอ่านคำว่า บิน โดยการระลึกเรื่องแล้วเทียบเสียง

๓. ประสบการณ์สะสม (Cumulative) เป็นการแสดงกิริยาตอบสนองต่อสังคมภาษาอกรที่ได้ผลลัพธ์ออกมาเก็บสะสมไว้ เมื่อพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีก ก็จะตอบทันที และแสดงพฤติกรรมเหมือนที่เคยมา แล้วจะนำไปใช้ทำปฏิกริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่พบอีกรัง

กล่าวโดยสรุปจากการสอนภาษาอังกฤษที่กันคว้ามาผู้วิจัยจะเน้นเฉพาะการอ่านโดยใช้แนวคิดของ (ธิดารัก ดาวพหล อ. 2542 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Miller. 1982 : 12) ได้ให้จุดนุ่งหมายของการอ่าน ไว้ ๖ ประการดังนี้

๑. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ
๒. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
๓. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด การจับใจความสำคัญทั่วไป
๔. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้
๕. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดเรื่องที่อ่าน โดยผู้วิจัยนำมาประยุกต์
๖. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดเรื่องที่อ่าน โดยผู้วิจัยนำมาประยุกต์ กับขั้นตอนการสอนแบบเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการคุยในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในการวิจัยครั้งนี้

3. บทเรียนสำเร็จรูป

บทเรียนสำเร็จรูป มีชื่อเรียกด้วย กัน เช่น Programmed Text, Programmed Book, Crumbled Book เดิมถือว่าเป็นผลิตภัณฑ์กระบวนการทางการศึกษา และเป็นที่รู้จักในนามบทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนโปรแกรม หนังสือเรียนด้วยตนเอง ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำเหล่านี้ใกล้เคียงกัน ดังนี้

เบรื่อง ฤกุธ (2519 : 1) หมายถึง ประสบการณ์ที่จัดวางไว้สำหรับนักเรียนไปสู่ความสามารถโดยอาศัยหลักสัมพันธ์ของสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งได้มีข้อพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพ

สุคนธ์ เกรื่องนำคำ (2521 : 201) หมายถึง เครื่องมือทางการศึกษาอย่างหนึ่งซึ่งสามารถทำให้นักเรียนคนหนึ่งรับรู้ประสบการณ์ที่จัดไว้เป็นอุปกรณ์ตามลำดับขั้น ตามที่ผู้ทำบทเรียนเชื่อว่า จะนำนักเรียนไปสู่ความสามารถที่ต้องการให้เกิดขึ้น

ชัยยงค์ พรมวงศ์ และคนอื่น ๆ (2526 : 12) หมายถึง บทเรียนที่เสนอเนื้อหาในรูปของกรอบ หรือเฟรมที่บรรจุเนื้อหาที่ลักษณะข้อ มีคำตามท้าทายให้ผู้เรียนคิดแล้วตอบ และมีเฉลยให้ทราบผลทันที

ไชยบดี เรืองสุวรรณ (2526 : 192) หมายถึง บทเรียนที่ออกแบบจัดลำดับเนื้อหาในรูปของ “กรอบ” หรือ “เฟรม” โดยแต่ละกรอบจะเสนอเนื้อหาเป็นขั้นตอนที่ลักษณะข้อ มีคำตามท้าทายผู้เรียน ให้คิดและตอบทุกขั้นตอนของการเรียน มีคำตอบเป็นข้อมูลย้อนกลับ ได้ทันที

ประยัดค จิระวารพวงศ์ (2529 : 224) หมายถึง บทเรียนที่กำหนดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเรียนเป็นลำดับขั้นที่ลักษณะข้อ ๆ โดยการตอบปัญหาและตรวจคำตอบด้วยตนเอง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้รู้ความสามารถความสามารถของตน

แก้วตา คณะวรรณ (2530 : 128) หมายถึง บทเรียนที่พูดถึงเนื้อหา ความรู้ การตั้งคำถาม ก่ออย่าง นำผู้เรียนให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ด้วยการติดตามอ่านคำตอบที่เฉลยไว้

วัฒนาพร ระจันทุกษ์ (2542 : 29) หมายถึง การจัดระบบการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนตามความสามารถของตน ด้วยการทำกิจกรรมตามลำดับขั้นที่ลักษณะขั้น โดยได้รับผลดีชั้นทันที กำวน้ำนำไปตามความสามารถ และความสะดวกของแต่ละบุคคล

สารินต์ ภาษาพาด (2547 : 2) หมายถึง บทเรียนที่เนื่องกับจำลองสถานการณ์ การเรียนกับการสอนมาไว้ในรูปของวัสดุหรือสิ่งพิมพ์ ซึ่งทำหน้าที่เหมือนครุโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมบทเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง เพราะมีการเสริมแรงให้ผู้เรียนได้ทราบทันทีว่า กิจกรรมที่ผู้เรียนทำนั้นถูกหรือผิด เป็นบทเรียนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและก้าวไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล

จากความหมายที่นักการศึกษา และนักเทคโนโลยีทางการศึกษาได้ให้ไว้ พอก็จะสรุปความหมายของบทเรียนสำเร็จรูปได้ว่า บทเรียนสำเร็จรูปเป็นบทเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามกำลังความสามารถของตนเอง ซึ่งอาศัยหลักทางจิตวิทยาแก่กลุ่มพุทธิกรรมเป็นหลัก เนื้อหาที่เสนอให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นั้น จะเสนอเป็นขั้น ๆ ที่เรียกว่า กรอบ หรือ

เฟรน โดยเนื้อหา จะเริ่มจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก จนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนสามารถตรวจสอบความของตนเองได้ว่าถูกหรือผิด โดยบทเรียนจะมีเคล็ดคำตอบไว้ เพื่อเป็นการเสริมแรงให้ผู้เรียนมีความ ตั้งใจที่จะศึกษาบทเรียนต่อไป

3.1. ลักษณะของบทเรียนสำเร็จรูป

วิมลรัตน์ สุนทร โภจน์ (2545 : 171-172) กล่าวถึงบทเรียนสำเร็จรูปมีลักษณะ ที่สำคัญ 3 ลักษณะ ดังนี้

1 วิธีจัดลำดับเนื้อหาไม่วิธีการจัด ดังนี้

1.1 เนื้อหาแบ่งออกเป็นหน่วยย่อย

1.2 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก

1.3 เนื้อหาและคำอธิบายดึงดูดความสนใจของผู้เรียน

1.4 ครอบคลุม จะต้องเรียงลำดับจากขั้นหนึ่งไปขั้นหนึ่ง จนถึง จุดหมาย ที่ต้องการ และมีลักษณะต่อเนื่องกัน

2 วิธีการใช้ มีลักษณะดังนี้

2.1 ผู้เรียนมีโอกาสกระทำขณะที่เรียน

2.2 การเรียนเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกัน

2.3 ผู้เรียนสนองตอบสิ่งที่เรียนโดยการเติมคำลงในช่องว่าง หรือเลือก

คำตอบที่ถูกต้อง

2.4 ผู้เรียนจะก้าวจากสิ่งที่รู้แล้วไปสู่ความรู้ใหม่ที่โปรแกรมเตรียมไว้ให้

2.5 ผู้เรียนจะทราบทันทีว่า ผลการตอบสนองของตนนั้นถูกหรือผิด

3 ประโยชน์ บทเรียนสำเร็จรูปมีประโยชน์ดังนี้

3.1 ผู้เรียนได้ทราบผลการเรียนของตนเองเป็นระยะที่เป็นต้นหรือข้อความ

3.2 ผู้เรียนได้รับความพอใจในความสำเร็จในบทเรียนเป็นระยะสั้น ๆ

3.3 บทเรียนสำเร็จรูปเป็นบทเรียนที่ใช้ส่งเสริมหรือสนับสนุนให้นักเรียนใช้

วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.4 บทเรียนสำเร็จรูปให้โอกาสสนับสนุนเรียน เรียนไปอย่างรวดเร็วหรือช้า

ตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

3.2 คุณค่าของบทเรียนสำเร็จรูป

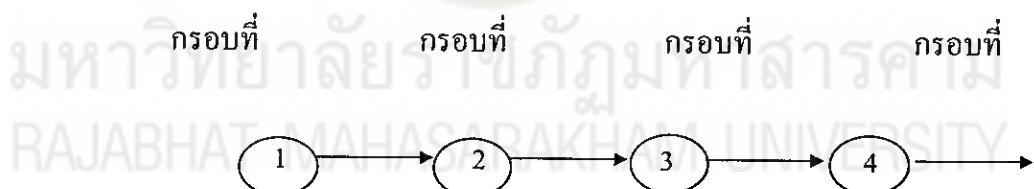
วิมลรัตน์ สุนทรโภจน์ (2545 : 172) ได้กล่าวถึงคุณค่าของบทเรียนสำเร็จรูปไว้ดังนี้

- 2.1 สามารถจัดเนื้อหาของบทเรียนได้ตามจุดมุ่งหมายที่จะเรียนรู้
- 2.2 เสนอเนื้อหาเป็นลำดับขั้นบันไดมีระเบียบเป็นเรื่อง ๆ
- 2.3 ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมอย่างตื่นเต้นเอง
- 2.4 ผู้เรียนได้เรียนรู้จากชุดที่ตนเองบกพร่องได้
- 2.5 ผู้เรียนได้รู้ผลการเรียนของตนเองทันที
- 2.6 ผู้เรียนจะมีความรู้สึกประสบผลสำเร็จโดยก้าวไปตามความสามารถและความสนใจของตนเอง

3.3 ชนิดของบทเรียนสำเร็จรูป

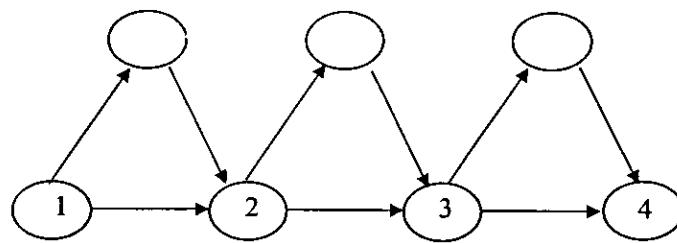
วิมลรัตน์ สุนทรโภจน์ (2545 : 172) ได้กล่าวถึงชนิดของบทเรียนสำเร็จรูปไว้ดังนี้

1. บทเรียนสำเร็จรูปแบบเส้นตรง (Linear Program) เนื้อหาจะถูกจัดเรียงเป็นกรอบ (Frame) ตามลำดับจากง่ายไปยาก ผู้เรียนจะต้องเริ่มเรียนจากกรอบแรก และเรียงลำดับ จนกระทั่งกรอบสุดท้ายของบทเรียน จะข้ามกรอบใดกรอบหนึ่งไม่ได้ ถึงที่เรียนจากกรอบแรก จะเป็นพื้นฐานของกรอบต่อ ๆ ไป ดังภาพประกอบ 1

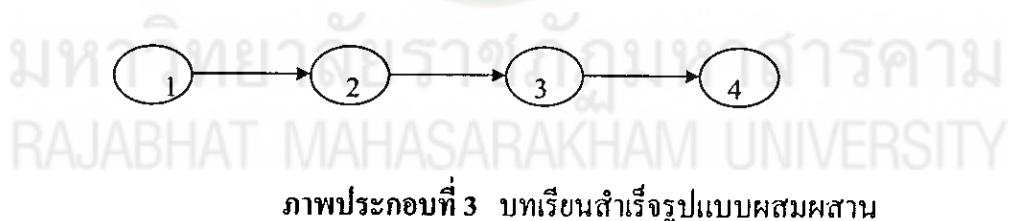
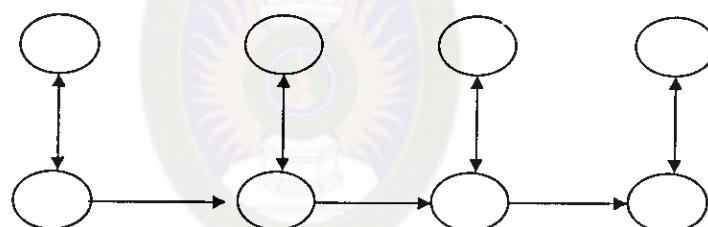
ภาพประกอบที่ 1 บทเรียนสำเร็จรูปแบบเส้นตรง

2. บทเรียนสำเร็จรูปแบบแยกกิ่งหรือสาขา (Branching Program) ลักษณะของบทเรียนชนิดนี้จะไม่ดำเนินไปตามลำดับ แต่จะขัดให้มีการเรียงลำดับเนื้อหาอย่างอาศัยคำตอบของผู้เรียน เป็นกรณีที่ ถ้าผู้เรียนตอบคำถามของข้อความย่อย ๆ ที่เป็นหลักของบทเรียนได้ถูกต้อง บทเรียนอาจจะมีคำแนะนำให้ผู้เรียนปฏิบัติต่อไปโดยให้ข้ามกรอบ (Frame) นี้ไปกรอบต่อไป แต่ถ้านักเรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง ก็อาจจะมีข้อความย่อย ๆ เพิ่มเติมให้ศึกษาอีก่อน เพื่อเข้าใจและก้าวต่อไป การเรียนจะไม่ดำเนินไปตามลำดับขั้นจากกรอบแรกไปถึงกรอบสุดท้าย แต่อาจจะข้อนไปข้อนมาในกรอบต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียน ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบที่ 2 บทเรียนสำเร็จรูปแบบแยกกิ่งหรือสาขา

3. บทเรียนสำเร็จรูปแบบผสมผสาน (Combination Program) เป็นบทเรียนสำเร็จรูปที่ให้โอกาสการตอบสนองของผู้เรียน โดยมีทั้งแบบเส้นตรง และแบบแตกกิ่งในเนื้อหาเดียวกัน ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบที่ 3 บทเรียนสำเร็จรูปแบบผสมผสาน

3.4 การสร้างบทเรียนสำเร็จรูป

การสร้างบทเรียนสำเร็จรูปพ่อที่สรุปได้ดังนี้ (ชน ภูมิภาค. 2521 : 120-122 ; ใชยก เรื่องสุวรรณ. 2526 : 195 ; สุคนธ์ เครื่อน้ำคำ. 2521 : 209-212 ; ปรัชญา ใจสะอาด. 2522 : 54-65 ; เปร่อง กุนท. 2519 : 50)

1. ขั้นเลือกเนื้อหา โดยการศึกษาหลักสูตรให้ละเอียด ความหมายของเนื้อหา กับระดับชั้นที่จะเขียนบทเรียนสำเร็จรูป ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงพื้นฐานของผู้เรียนด้วย

2. ขั้นกำหนดคุณภาพตุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมาย ซึ่งเป็นคุณภาพแนวทางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน และกำหนดแนวทางการสอนของครูไปพร้อมกัน ซึ่งได้จากการจำกัดความถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้ายทำให้รู้ถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะนำผู้เรียนไปถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้าย

3. ขั้นเขียนคำชี้แจงและวิธีการเรียนบทเรียนสำเร็จรูป ขั้นนี้อาจเขียนหลังจากที่เขียนบทเรียนเสร็จแล้วก็ได้ ในคำชี้แจงส่วนใหญ่จะบอกว่ามีกี่หน้า กี่กรอบที่จะเรียน และบอกวิธีการเรียนว่าต้องทำอย่างไร เป็นต้น

4. ขั้นนำเนื้อหามาเขียนเป็นบทเรียนสำเร็จรูป เมื่อเลือกเนื้อหาศึกษาหลักสูตรทดลอง เนื้อหาที่เกี่ยวข้องแล้ว ขั้นการเขียนบทเรียนมีวิธีการดังนี้

4.1 นำเนื้อหามาเขียนเป็นบทเรียนสำเร็จรูปมาแยกเป็นหน่วยย่อย ๆ ในแต่ละหน่วยนั้น จะต้องเป็นพื้นฐานที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในหน่วยย่อยถัดไป

4.2 เขียนกรอบของบทเรียนสำเร็จรูป จะต้องหาคำตอบที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และต้องเป็นคำอธิบายที่ผู้เรียนตีความหมายได้ถูกต้อง เขียนด้วยถ้อยคำที่ชัดเจน ถูกต้องตามหลักภาษาและการใช้ภาษา หากจะต้องใช้คำพทที่จะต้องเหมาะสมกับพื้นฐานและอาชีวของผู้เรียนเนื้อร่องจะต้องถูกต้องตามหลักวิชา มีความสัมพันธ์กันในแต่ละกรอบ และจะต้องหากิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม ตลอดจนการคิดหาวิธีการประเมินผลของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนรู้ผลของตนเองด้วย

5. ขั้นการแก้ไขบทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนที่เขียนขึ้นมักจะทึ้งไว้สักระยะหนึ่ง จึงนำมาตรวจทานใหม่เพื่อปรับปรุงให้ถูกต้องขึ้น การแก้ไขบทเรียนควรแก้ไขในสิ่งต่อไปนี้

5.1 แก้ไขให้ถูกต้องตามหลักวิชา (Technical Accuracy) เป็นขั้นตอนแรกที่จะต้องแก้ไข เพราะความถูกต้องตามเนื้อหาวิชาการเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของบทเรียนสำเร็จรูป ปกติจะมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาวิชา 2-3 คน ช่วยกันตรวจสอบว่าเนื้อหาถูกต้องหรือไม่

5.2 แก้ไขเทคนิคการเขียน (Programming Technique) โดยการแก้ไขบทเรียนก่อนแก้ไขแก้ไขการเขียน

5.3 แก้ไขความเรียง (Composition Technique) เป็นการแก้ไขทางด้านความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ภาษา การสะกด การันต์ ประสิทธิภาพในการสื่อความหมาย ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน เพราะถ้าบทเรียนมีความเรียงที่ผิดอาจสร้างความคิดรวบยอดที่ผิดให้กับผู้เรียนได้

๖. ขั้นทดสอบบทเรียนสำเร็จรูป จะต้องทดสอบว่าบทเรียนที่สร้างขึ้นนั้นสามารถทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ การทดสอบบทเรียนแบ่งออกเป็น ๓ ขั้นตอน ดังนี้

๖.๑ การทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง เป็นการทดสอบที่ประกอบด้วยผู้เขียนบทเรียนคนหนึ่งกับตัวแทนกลุ่มผู้เรียนคนหนึ่ง ตัวแทนของกลุ่มผู้เรียนนี้ควรเป็นผู้ที่มีผลการเรียนดีกว่าระดับปานกลางเล็กน้อย เพื่อที่จะได้ไม่ทำบกพร่องในไป ให้เข้าช่วยค้นหาข้อความที่กำกับ ไม่เข้าใจ และข้อความที่ไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นของจากต้นที่เขียน

๖.๒ การทดสอบกลุ่มเล็ก ในขั้นนี้ใช้ผู้เรียน ๕-๑๐ คน เป็นตัวแทนของกลุ่มผู้เรียน ครั้งแรกเป็นการทดสอบพื้นความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป (Pre-Test) ครั้งที่ ๒ เป็นการทดสอบดูว่าผู้เรียนได้รับความรู้เพิ่มเติมเพียงใดหลังจากเรียนด้วย

บทเรียนสำเร็จรูป (Post-Test) แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ ถ้าได้มาตรฐานก็สามารถนำไปทดสอบขั้นต่อไปได้ ถ้าไม่ได้มาตรฐานจะต้องแก้ไขและนำไปทดสอบกับกลุ่มเล็กใหม่

๖.๓ การทดสอบภาคสนาม เป็นการทดลองกับนักเรียนที่เหมือนกับการใช้บทเรียนสำเร็จรูปจริง ผู้สอนต้องอธิบายวิธีการเรียนให้ผู้เรียนได้เข้าใจจะต้องทำการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน แล้ววิเคราะห์หาค่าทางสถิติ เช่นเดียวกับการทดลองกลุ่มเล็ก การทดสอบภาคสนาม ก็เพื่อจะทดสอบหาความตรงของบทเรียนสำเร็จรูป หากปรากฏผลการทดสอบใช้ได้ก็สามารถนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายได้

๓.๕ การใช้บทเรียนสำเร็จรูป

华仁硕·拉差南 (2531 : 174) กล่าวถึงการใช้บทเรียนสำเร็จรูปไว้ว่า บทเรียนสำเร็จรูปเป็นการออกแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งไปผู้เรียนมากกว่าผู้สอน ผู้ออกแบบบทเรียนสำเร็จรูปและผู้สอนจึงต้องจัดสภาพการเรียนให้ผู้เรียนได้บรรลุดุณมุ่งหมายตามที่วางไว้ ก่อนอื่นผู้สอนควรได้คุ้นเคยกับการใช้บทเรียนสำเร็จรูปเป็นอย่างดีและบูรณาการ บทเรียนสำเร็จเข้ากับกิจกรรม การเรียนการสอนแบบอื่น เช่น การบรรยายหรือการอภิปรายได้ เป็นต้น

ก่อนเริ่มเรียนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปครั้งแรก ผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวิธีการใช้บทเรียนสำเร็จรูป เพิ่มคำตอบไว้ในเล่ม หรือแยกคำตอบในกระดาษเขียนคำตอบ และควรอธิบายให้ผู้เรียนทราบว่า คำ答ในบทเรียนนั้นไม่ใช่ข้อทดสอบ ดังนั้น ผู้เรียนไม่ควรกลัวว่า จะตอบผิด เพราะไม่เกี่ยวกับการให้คะแนนหรือการให้เกรดแต่อย่างใด ถ้าผู้เรียนตอบผิดโปรแกรมก็จะช่วยหาคำตอบที่ถูกต้อง บทเรียนสำเร็จรูปนั้นมีไว้เพื่อการเรียนไม่ใช่เพื่อการสอน

ผู้เรียนควรได้เรียนไปช้าหรือเร็วตามความสามารถของตนเอง ไม่ควรจะเร่งรัดหรือถ่วงให้ช้า โดยผู้สอน และควรกระตุนให้ผู้เรียนได้ถามเมื่อมีข้อสงสัย เพราะข้อสงสัยอาจเกิดจากความชำนาญหรือผิดพลาดของบทเรียนซึ่งจะเป็นประโยชน์ให้ดีขึ้นต่อไป

อีกประการหนึ่งคือ การมีการข้ามให้ผู้เรียนตระหนักรถึงความซื่อสัตย์ต่อตนเอง โดยไม่ได้แอบคุ่มค่าตอบก่อน ควรได้คิดและตอบคำตามด้วยตนเองให้เรียบร้อยก่อนที่จะคุ่มค่าตอบ การแอบคุ่มค่าตอบก่อนนั้นจะทำให้ผู้เรียนไม่ได้อะไรจากการใช้บทเรียนสำเร็จรูปเลย เพราะผู้เรียนจะเสียโอกาสของการเรียนต่อไป

3.6 การหาประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูป

ขัยยงค์ พรมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2532 : 494 – 495 ; อ้างอิงจาก ขัยยงค์ พรมวงศ์. ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพของ ชุดการสอน หรือแบบฝึกอยู่หลายประการ ดังนี้ คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกว่า อยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมากจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อน แล้วผลิตออกมาก ใช้ประโยชน์ไม่ได้คือต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง
2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึก แบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพ การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมาย ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกมาใช้ จึงควรมั่นใจ ว่าแบบฝึกนั้น มีประสิทธิภาพ ในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่า เนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดแบบฝึกจะง่ายต่อการเข้าใจอันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนน ทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อไปร์เซ็นต์ของผลการทดสอบ หลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั้นคือ E_1 / E_2 ใช้เกณฑ์ในเนื้อหาเป็นทักษะไว้ 80 / 80 โดยใช้วิธี การคำนวณดังนี้

E₁ ได้จากการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย
(X) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

E₂ ได้จากการนำคะแนนผลการสอนหลังการทดลองของผู้เรียนทั้งหมดรวมกัน
แล้วหาค่าเฉลี่ย (X) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึก และการยอมรับประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก
มีผู้ให้เกณฑ์ดังนี้

สาวณี สิกขานันจิต (2528 : 259) กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ
ของชุดแบบฝึกว่า นิยมตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90 / 90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ และเนื้อหา
ที่เป็นทักษะหรือ เจตคติไม่ต่างกว่า 80 / 80

ฉลองชัย สุรัวฒนบูรณ์ (2528 : 215) กล่าวถึงการยอมรับประสิทธิภาพของชุด
การสอนมี 3 ระดับ ดังนี้ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน
2.5 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับเกณฑ์ หรือสูงกว่า
เกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซ็นต์

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้
แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซ็นต์ ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ชัยยงค์ พรมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. 2532 : 495 ; อ้างอิงจาก
ชัยยงค์ พรมวงศ์. ม.ป.ป.) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E₁ / E₂ ให้มีค่าเท่ากันนั้น
ควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80 / 80,
85 / 85 หรือ 90 / 90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75 / 75 เป็นต้น
เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดลองจริงอาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์ แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์
ที่กำหนดไว้ร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้ 90 / 90 ก็ควรได้ไม่ต่ำกว่า 85.5 / 85.5

ส่วนขั้นตอนการทดลองประสิทธิภาพ เมื่อผลิตแบบฝึกเพื่อเป็นต้นแบบแล้ว
ต้องนำแบบฝึกไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 1 แบบเดียว (Individual Tryout 1 : 1)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนกลุ่มละ 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และ
เด็กเก่งเพื่อกันหาข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความสนใจ
ของนักเรียนและความหมายในด้านเวลา เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นทำประสิทธิภาพ 1 : 10 แบบกลุ่ม (Small group Tryout 1 : 10)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 – 10 (คละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) เก็บรวมรวมข้อมูล โดยการสังเกต ตรวจผลงาน สัมภาษณ์ เพื่อกันหาข้อบกพร่องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและปรับปรุงจนได้ตามเกณฑ์

ขั้นทำประสิทธิภาพ 1 : 100 ภาคสนาม (Field Tryout 1 : 100)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 40 – 100 คน ให้นักเรียนคลกันทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับที่ตั้งไว้จากเกณฑ์พิจารณา ประสิทธิภาพของแบบฝึกดังกล่าวในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ ของแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไว้เป็น 80 / 80 โดยให้มีความคลาดเคลื่อนได้ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซ็นต์

3.7 การวิเคราะห์ผลการทดสอบบทเรียน

ลักษณะอย่างหนึ่งของบทเรียนสำเร็จรูปคือ ถ้าบทเรียนนั้นเป็นบทเรียนที่ได้มาตรฐาน โดยผ่านกระบวนการสร้างตามหลักวิชาการ

การหมายมาตรฐานของบทเรียนอาจทำได้หลายวิธีที่นิยมในปัจจุบัน ได้แก่

1. วิธีทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน (Pre and Post Test) และหาคะแนนร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดวิธีนี้ต้องสร้างข้อสอบมาตรฐานด้วย

2. วิธีมาตรฐาน 90/90 วิธีนี้จะทำให้ทราบผล 2 ประการ คือบทเรียนนี้ได้ มาตรฐานหรือไม่ และจุดไหนของการสอนยังต้องปรับปรุงอยู่อีก

เกณฑ์มาตรฐาน 90/90

เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 (The 90/90 Standard) เป็นเทคนิคที่นิยมใช้กันมากที่สุด ในการหมายมาตรฐานของบทเรียนสำเร็จรูปที่ได้ผ่านการสร้างและทดลองมาแล้ว แต่มีการแปล ความหมายของเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 กับไปพลาชนับ เบรื่อง ภูมุท (2520 : 127) ได้เสนอ แนวคิดไว้หลายลักษณะดังนี้

ลักษณะที่ 1 ถ้า้นักเรียนสามารถตอบถูกครบทั้ง 90 ของกรอบทั้งหมดในบทเรียน ถือว่าถึงขีดกำหนดของเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 แล้ว อย่างไรก็ตามการคิดเห็นนี้ทำให้น่าสงสัย ความสมเหตุสมผลของเกณฑ์ที่มีความหมายเช่นนี้ เพราะอันที่จริงความสำเร็จของนักเรียนหรือ อีกนับหนึ่งของบทเรียน อยู่ที่ความสามารถของเขาว่าที่แสดงออกภายหลังที่เขารีบันจบแล้ว หากใช้คิดจากความสำเร็จในขณะที่เรียนไปคราวละกรอบของบทเรียนสมมุติว่า นักเรียนตอบบทเรียน ตอบบทเรียนถูกครบทั้ง 85 ของจำนวน คำตอบทั้งหมดจะว่าบทเรียนไม่ได้หรือไม่ ในเมื่อ

บทเรียนสามารถสอนอย่างที่ตั้งจุดประสงค์ไว้ และถ้าหากเรียนตอบบทเรียนได้ถูกต้องละ 100 จะถือว่าบทเรียนที่คิดได้หรือไม่ในเมื่อการสอนภาษาหลัง การเรียนนักเรียนทำข้อสอบไม่ค่อยจะได้ลักษณะที่ 2 ถ้าหากเรียนร้อยละ 90 สามารถเรียนรู้จากบทเรียนได้มากขึ้นกว่าเดิม ร้อยละ 90 ถือว่าบทเรียนนั้นมีมาตรฐาน 90/90 เมื่อเทียบจากคะแนนสอบครั้งแรกปรากฏว่า คะแนนสอบครั้งหลัง เขายังเพิ่มขึ้น ร้อยละ 90 จะเป็นไปได้หรือไม่ที่นักเรียน ร้อยละ 90 ของนักเรียนทั้งหมด จะทำได้ เช่นนี้ สมมุติว่า นักเรียนคนหนึ่งสอบได้คะแนนจากการสอบ ก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 30 และแบบทดสอบด้วยการประสิทธิภาพร้อยละ 100 นั้นคือผู้สอน จะเพิ่มคะแนนได้เพียงร้อยละ 70 เท่านั้น และถ้าครั้งหลังเขาสอบได้ร้อยละ 90 ก็แสดงว่าเขาได้คะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 60 จากที่เขากnow ได้เพิ่มร้อยละ 70 นั้นก็คือ เขายังได้เพิ่มขึ้น 6 ใน 7 ของที่ควรจะได้ หรือรวม ร้อยละ 85.7 เป็นอย่างสูงเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 จะใช้ได้ด้าน ความหมายเหล่านี้หรือไม่?

ลักษณะที่ 3 เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 หมายถึง นักเรียนร้อยละ 90 สอบได้ร้อยละ 90 ของเรื่องราวทั้งหมดที่ต้องการให้เข้ารู้ แต่ถ้าลองวิเคราะห์ดูก่อนว่า น่าจะใช้ได้หรือไม่ สิ่งแรก ที่น่าสังเกต คือ นักเรียนอีก ร้อยละ 10 เอาไปไหน แม้คะแนนของเขายังต่ำเราจะไม่สนใจเขา เลยหรือ สมมุติว่า เราเอา ผลของนักเรียน ร้อยละ 90 มาใช้เราเก็บต้องหาคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน เหล่านี้ และถ้าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน ร้อยละ 90 มาเท่ากับร้อยละ 90 ก็น่าจะเป็นไป ตามเกณฑ์ได้แต่ทำจริงๆ จะเป็นไปได้หรือแม้จะทำให้ได้ที่สุดก็ตาม

ลักษณะที่ 4 เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มจะต้องเป็น ร้อยละ 90 ซึ่งหมายถึงว่าบทเรียนนั้นบรรลุเป้าหมาย ถ้าพิจารณาเก้น่าจะใช้ได้สำหรับเกณฑ์เช่นนี้ สมมุติว่า เราทดสอบนักเรียนด้วยข้อทดสอบจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อคือจุดมุ่งหมายหนึ่ง ๆ ของบทเรียนที่เราต้องการทดสอบ เราใช้ข้อสอบที่สอบนักเรียนจำนวน 100 คน นักเรียน ทุกคนทำข้อสอบได้ทุกข้อ ยกเว้น ข้อ 8 ข้อเดียวคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบสำหรับบทเรียนสำเร็จรูป ที่ยังไม่เป็น ร้อยละ 90 ออยู่ แต่ทว่า บทเรียนนั้นนำไปใช้ไม่ได้ เมื่อจากมีจุดบกพร่องในจุดมุ่งหมาย ข้อที่ 8

ลักษณะที่ 5 หมายถึง เปอร์เซ็นของผู้ที่ทำแบบฝึกหัดถูกต้อง (ประสิทธิภาพ ของกระบวนการ) และเปอร์เซ็นของผู้ที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนถูกต้อง (ประสิทธิภาพของ ผลลัพธ์) หรือ E_1/E_2 โดยมีสูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\Sigma Y}{B} \times 100$$

- เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการคิดเป็นร้อยละจากการตอบแบบฝึกหัดของชุดการฝึกได้ถูกต้อง^๑
 E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบ หลังการฝึกแต่ละชุดได้ถูกต้อง^๒

ΣX	แทน	คะแนนรวมของผู้เรียนจากแบบฝึกหัด
ΣY	แทน	คะแนนรวมของการทดสอบหลังการฝึก
N	แทน	จำนวนผู้เรียน
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึก
B	แทน	คะแนนเต็มของการทดสอบหลังการฝึก

การตีความเกณฑ์มาตรฐานของการวิเคราะห์บทเรียนด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ซึ่งยังเป็นปัญหาถูกเดิมทัน เอสพิช และวิลด์เลียมส์ (อ้างอิงจาก เปรี้อง กุนุท. 2520 : 128) ได้ตีความไว้ดังต่อไปนี้

90 ตัวแรก เป็นคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียนของทั้งกลุ่ม ถ้าบทเรียนสำเร็จรูปถึงเกณฑ์ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มจะต้องเป็น 90 หรือสูงกว่า

90 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของ 90 ของนักเรียนจะบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามจุดหมายของบทเรียนทุกข้อ เช่น ถ้ามีข้อทดสอบจำนวน 10 ข้อ ใช้วัดจุคนุ่งหมายทุกจุดของบทเรียนและทดสอบกับนักเรียน 100 คน จะบอนให้นักเรียนไม่เกิน 10 คน หรือร้อยละ 10 ทำข้อสอบข้อใดข้อหนึ่งผิด บทเรียนนั้นจะต้องนำไปแก้ไขและทดสอบใหม่ แต่ถ้าหากค่าเฉลี่ยของแบบทดสอบของกลุ่มนี้ค่าอย่างน้อย ร้อยละ 90 และมีนักเรียนตอบผิดไม่เกิน ร้อยละ 10 แสดงว่าบทเรียนนั้นนำไปใช้ได้

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด วารินรินทร์ รัศมีพรหม (2531 : 174) และหาประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาระตุนตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2 เมื่อจากเป็นสูตรที่นิยมใช้หาประสิทธิภาพของบทเรียนโปรแกรม และชุดการสอน

ซึ่งวิธีทางประสิทธิภาพของบทเรียนประเภทนี้ จะพิจารณาจากค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบฝึกหัด หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ(E1) และคะแนนจากการทดสอบ หลังเรียนคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม หรือประสิทธิภาพผลลัพธ์(E2) สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูป (ขั้นงค์ พรมวงศ์ 2535 : 916)

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\Sigma Y}{B} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการคิดเป็นร้อยละจากการตอบแบบฝึกหัดของบทเรียนสำเร็จรูปได้ถูกต้อง

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบ หลังการใช้บทเรียนสำเร็จรูปได้ถูกต้อง

ΣX แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการแบบฝึกหัด

ΣY แทน คะแนนรวมของการทดสอบหลังการฝึก

N แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึก

B แทน คะแนนเต็มของการทดสอบหลังการฝึก

4. การ์ตูน

4.1 ความหมายของการ์ตูน

วิมลรัตน์ สุนทรโจน์ (2545 : 134-135) ได้กล่าวว่า การ์ตูนมีความหมายดังนี้

1. เป็นภาพช่วงขั้นแท้ ๆ แต่เพียงอย่างเดียว เดินใช้เป็นภาพแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมืองแบบเดียวกับบทนำของหนังสือพิมพ์ ตัวการ์ตูนเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทางการเมือง

2. เป็นภาพที่พิดจากความจริง น้อยกว่าความจริง หรือเกินความจริง

3. เป็นภาพที่มีจุดนุ่งหมายในการล้อเลียนหรือให้เกิดอารมณ์ขัน หรือประชดประชันในกรณีได้กรณีหนึ่ง

4. เป็นภาพที่ขึ้นหลักกฤษณ์ของความจริงอยู่บ้าง แม้จะเป็นหลักกฤษณ์ที่อยู่ในขอบเขตกว้างขวางก็ตาม

จินตนา ในภาษาไทย (2538 : 223) ได้ให้ความหมายของการถูน ดังค่อไปนี้

1. ภาพวัวดั่งแสดงการล้อเลียน เสียดสี เกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมือง หรือชีวิตประจำวัน ซึ่งส่วนมากพบในหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร และหนังสือ

2. ภาพที่เขียนแสดงลักษณะต่าง ๆ ให้ผิดเพี้ยนจากความจริง โดยเน้นที่ลักษณะโคลากระยะหนึ่ง ที่ผู้วาดต้องการนำเสนอไปเท่านั้น

3. ภาพวัว อย่าง เช่น ๆ ที่ไม่เหมือนของจริง ไม่ว่าจะเป็นรูปสัตว์ คน หรือสิ่งของวิกฤติการผิดไปจากธรรมชาติ

4. งานศิลปะ ซึ่งสามารถแสดงรูปร่างและลักษณะการเขียน ซึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติหรือลักษณะเรขาคณิต หรือลักษณะอิสระอย่างใดอย่างหนึ่ง มีจุดนุ่งหมาย

เพื่อการบรรยายหรือแสดงออก หรือการตกแต่งอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือลาย ๆ ออย่างรวมกัน

สรุปได้ว่า การถูน หมายถึง ภาพง่าย ๆ ซึ่งไม่เหมือนภาพธรรมชาติทั่วไปอาจมีรูปร่างตามลักษณะธรรมชาติ ตามรูปทรงเรขาคณิต หรือรูปทรงอิสระ หรือภาพเขียนซึ่งในลักษณะต่าง ๆ ที่ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง โดยเขียนเพื่อเน้นลักษณะโคลากระยะหนึ่งในการเขียนก็ใช้ได้เด่นชัด พอมองรู้ว่าเป็นอะไร การถูนเป็นวรรณกรรมประเภทที่ถ่ายทอดความเข้าใจ ความรู้สึกด้วยรูปภาพอาจใช้ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ หรือใช้ประกอบการเล่าเรื่อง ทั้งบันเทิง และสารคดี

4.2 เนื้อหาของการถูน

วิมลรัตน์ สุนทร ใจจน (2545 : 19) ได้กล่าวถึงเนื้อหาของการถูนที่แสดงออก ได้แก่

1. เรื่องนิทานต่าง ๆ เช่น นิทานชาวบ้าน นิทานเกี่ยวกับตำนานต่าง ๆ

2. เรื่องที่แต่งขึ้นมาใหม่ อาจเป็นนิทานหรือนิยาย

3. เรื่องตลกขำขัน

4. เรื่องรู้ต่าง ๆ เช่น ความรู้เรื่องยา เรื่องการรักษาสุขภาพฟัน ความรู้เรื่องวิทยาศาสตร์ ด้านไม้ และความรู้เรื่องวิชาต่าง ๆ อิกลาภากมาย

5. เนื้อเรื่องนำมานำจากวรรณคดีไทย

6. แปลหรือดัดแปลงจากเรื่องต่างประเทศ

7. ประวัติบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์หรือปัจจุบัน
8. ประวัติศาสตร์
9. เรื่องการท่องเที่ยว
10. เรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยา
11. ชาดก

4.3 ประเภทของการถูน

วิมลรัตน์ สุนทรโภจน์ (2545 : 139-140) ได้กล่าวว่า การถูนสามารถแยกประเภทตามลักษณะรูปแบบ และแบ่งตามชนิดของการแสดงออก ได้ดังนี้

แบ่งตามลักษณะรูปแบบ

1. รูปแบบเพื่อความบันเทิงทั่วไป เช่น เรื่องตลกบนขัน เรื่องผจญภัย เรื่องอิงประวัติศาสตร์ เรื่องนักศึกษา เรื่องภายในครอบครัว เป็นต้น
2. รูปแบบเพื่อคุณค่าทางการศึกษา เช่น เรื่องเกี่ยวกับการเมือง วรรณคดี ประวัติบุคคลสำคัญ วิทยากร และอุตสาหกรรม ประวัติศาสตร์ และศาสนา เป็นต้น

แบ่งตามชนิดของการแสดงออก

1. การถูนการเมือง (Political Cartoon, Caricature) ใช้ล้อเลียนนักการเมือง หรือเหตุการณ์ของการเมือง

2. การถูนประกอบเรื่อง (Illustrated Cartoon) เป็นการอธิบายหรือเล่าเรื่องโดยตัวการถูนสนทนากัน

3. การถูนสั้นเป็นตอน ๆ (Strip) เป็นการสนทนา ตอบคำถามสั้น ๆ
4. การถูนขำขันรูปเดียวจบ ซึ่งจะเป็นการถูนเลียนหรือคำพูดประกอบก็ได้ (Gag)
5. การถูนขำขันหลายอย่างของคนในหน้าเดียว หมายถึง การถูนที่อยู่ในกรอบหน้ายกรอบ โดยลำดับกรอบจากกรอบที่ 1 ถึงกรอบสุดท้าย อยู่ในหน้าเดียวกัน และจบในหน้าเดียวกัน

6. การถูนเรื่องยาว (Comics หรือ Serial Cartoon) เป็นการถูนที่ทำเป็นหนังสือเรื่องยาวเป็นเล่ม มีการดำเนินเรื่องอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

7. การถูนโฆษณา (Commercial Cartoon) เป็นการถูนที่ใช้โฆษณาสินค้า หรือโฆษณาชวนเชื่อ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจ

8. การถูนเคลื่อนไหว (Animation Cartoon) หมายถึง การถูนภาพบนครีบ

๙. การ์ตูนล้อเลียนบุคคล (Critical Cartoon)

๑๐. การ์ตูนประกอบการศึกษา (Visual Aid Cartoon) เป็นการ์ตูนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น โดยอาศัยการดำเนินเรื่องหรือการอธิบายโดยบทสนทนาก

๑๑. การ์ตูนโทรทัศน์ (Television Cartoon)

๑๒. การ์ตูนแบบ (Pattern) ใช้ในการเป็นต้นแบบเพื่อนำไปใช้ประโยชน์อื่น เช่น เพื่อให้นักเรียนระบบายสี

๔.๔ การ์ตูนเกี่ยวกับการเรียนการสอน

๑๓. จินดานา ในภาษาไทย (2538 : 227-228) ได้กล่าวถึง หลักการเลือกการ์ตูนในการนำไปประกอบการสอน และประโยชน์ในการเรียนการสอน ดังนี้

๑. เลือกการ์ตูนที่เหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน การ์ตูนที่ใช้ประกอบการสอน จะต้องเป็นการ์ตูนที่นักเรียนเข้าใจความหมายได้

๒. เลือกการ์ตูนที่ออกแบบง่าย เป็นภาพที่ทำให้เข้าใจง่าย เขียนให้มีลักษณะเฉพาะของคนหรือวัตถุนั้น ดูแล้วสามารถแปลความหมายได้ทันทีว่าหมายถึงอะไร

๓. การ์ตูนที่มีสัญลักษณ์ให้ความชัดเจน คนที่อ่านหนังสือพิมพ์เสมอ ๆ ย่อมจะคุ้นเคยกับสัญลักษณ์การ์ตูนมาตรฐานของประเทศ

การนำเสนอการ์ตูนมาใช้ในการเรียนการสอน ควรเป็นดังนี้

๑. เลือกการ์ตูนที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับสภาพเด็ก ลักษณะเด่นของสิ่งที่ต้องการแสดง ไม่จำเป็นต้องมีรายละเอียดถ้วนคำอธิบายควรเป็นข้อความสั้น ๆ

๒. ใช้การ์ตูนนำเข้าสู่บทเรียน ประกอบการอธิบายหรือสรุป เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสนใจในบทเรียน โดยครูเขียนขึ้นเองหรือนำการ์ตูนจากแหล่งอื่น ๆ ที่มีผู้เขียนไว้มาคัดแปลงให้เข้ากับบทเรียน

๓. ใช้ภาพการ์ตูนสำหรับสอนนักเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้เด็กที่เรียนช้าเรียนได้ดีขึ้น

4.5 ขั้นตอนการเขียนการ์ตูน

วินลรัตน์ สุนทรโภจน์ (2545 : 148) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนการ์ตูน ดังนี้

1. วางแผนโครงเรื่องราวให้สนุกและเข้าใจเอาไว้ล่วงหน้า
2. แบ่งสาระสำคัญของเรื่องออกเป็นเฟรมหรือส่วนย่อย ๆ คิดต่อ กันตลอดเรื่อง
3. พิจารณาเพิ่มเติมหรือตัดตอนสาระสำคัญให้เหลือเฉพาะส่วนที่จำเป็นจริง ๆ
4. เขียนภาพคร่าว ๆ เป็นเรื่องคิดต่อ กันตามสาระสำคัญหรือส่วนย่อย ๆ ที่แบ่งไว้
5. ลงมือเขียนหนังสือการ์ตูน โดยถือหลักการต่อไปนี้
 - 5.1 ภาพทุกภาพต้องแสดงทำทางให้สื่อความหมายตามท้องเรื่อง
 - 5.2 ต้องเป็นภาพง่าย ๆ ไม่แสดงรายละเอียดมากนัก เน้นเฉพาะส่วนที่จำเป็น
 - 5.3 แต่ละภาพต้องมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน
 - 5.4 ใช้คำบรรยายหรือภาษาปาก ก่อนที่จะเขียน แต่มีความหมายสมบูรณ์
 - 5.5 ไม่ควร มีการโดยทันทีในภาพเดียว
 - 5.6 ให้มีการเคลื่อนไหวของตัวละครในมุมต่าง ๆ เพื่อเป็นการเร้าใจผู้ดู

ให้สนใจเชิงลึก

5.7 แต่ละภาพต้องมีขนาดพอเหมาะสม สามารถเขียนคำบรรยายด้วยตัวหนังสือขนาดเหมาะสมกับวัยของผู้ดู

5.8 ถ้าเป็นหนังสือสำหรับเด็กประถมศึกษา ควร มีหลายเลขลำดับภาพ

เพื่อช่วยในการเรื่องราวได้ตามลำดับภาพ

5.9 ถ้าเป็นสำหรับเด็ก ควร มีข้อแนะนำวิธีการเรียน จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ มีการดำเนินการทั้งหมดทุก ๆ ครั้งที่ให้ความรู้ใหม่

5.10 ถ้ามีหลายภาพในหนึ่งหน้ากระดาษ ควรพิจารณาลำดับภาพให้สอดคล้อง กับหลักการอ่านและการเขียน ที่เด็กต้องความพยายามจากซ้ายไปขวา มือ

4.6 การเขียนการ์ตูนให้มีคุณค่า

จันทนา ใบกาฐี (2538 : 248-249) กล่าวถึงหลักการเขียนการ์ตูนให้มีคุณค่า ดังนี้

1. การเขียนภาพทำให้เข้าใจเรื่องราวได้ง่าย ไม่สับสน ภาพมีความเคลื่อนไหว เป็นภาพง่าย ๆ
2. สีที่ใช้สวยงาม ชัดเจน ไม่เลอะเลื่อน

3. การดำเนินเรื่องน่าสนใจ ดื่นเด้นเร้าใจอย่างอ่อน อย่างคิดตาม ควรแทรกสุภาษิต หรือคิดธรรม หรือความรู้ด้วย
4. ใช้ถ้อยคำสุภาพ ไฟแรง ตัวสะกดการันต์ถูกด้อง ใช้ภาษาเด็ก ๆ ด้วย
5. ผู้เขียนมีความคิดริเริ่ม ไม่ลอกแบบภาพชนตร์ โทรทัศน์ต่างประเทศ หรือคนอื่น
6. ตัวอักษรควรชัดเจน ไม่เล็กเกินไป ไม่ควรใช้ตัวอักษรประดิษฐ์ทำให้อ่านไม่ชัดเจน
7. ช่วยเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะทำให้เด็กคลาย
8. มีศิลปะ จะได้สร้างนิสัยความละเอียด ความประณีตให้แก่เด็กไปจนโต
9. เนื้อเรื่องดี เหมาะกับเด็ก ไม่เป็นพิยเป็นภัย
10. ควรเลือกเขียนภาพตอนที่ไม่โหดร้ายม่าฟันกันน่ากลัว และ ไม่ควรลงก

หมายเหตุ

4.7 ลักษณะของหนังสือการ์ตูนที่เหมาะสมกับเด็ก

ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์ (2534 : 14) ได้กล่าวว่า การ์ตูนนอกจากจะให้ความรู้และ ความบันเทิงแล้ว ควรมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. ส่งเสริมการค้นคว้าและความคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อปลูกฝังให้เด็กสนใจ ทดลองค้นคว้า หาเหตุผลที่จะ ได้มาร่วมเป็นจริงให้ฝึกชีวิตไว้กับโลกจะต้า
2. ควรหลีกเลี่ยงเรื่องราวที่เกี่ยวกับอธิปไตย วัฒนธรรม โซค้าง อันหวานเหดุ ผลที่พิสูจน์ความจริงไม่ได้ เพื่อมิให้ผู้อ่อนหลงเชื่อจนยึดถือเป็นแนวทางในการตัดสินใจต่าง ๆ
3. เนื้อหาการ์ตูนควรมีลักษณะ ไฟสัมฤทธิ์ หมายถึงตัวเอกของเรื่องมีชีวิต ที่ต่อสู้ อุปสรรคต่าง ๆ เพื่อความสำเร็จในบั้นปลายท้ายเรื่อง ซึ่งเนื้อหานี้จะกระตุ้นให้ผู้อ่านมีความคิด สร้างสรรค์และกำลังใจ ที่จะต่อสู้และแก้ปัญหาชีวิตของตนเองได้
4. มีเนื้อหาธำรงไว้ซึ่งคุณธรรม การนำเนื้อหาในลักษณะนี้ไม่ควรที่จะใช้วิธีสอน โดยตรง เพราะจะทำให้น่าเบื่อ แต่ควรแทรกไว้ในพฤติกรรมของตัวละครต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ตัวเอกหรือตัวร้าย โดยเฉพาะให้แทรกอยู่ในตัวผู้เรียนให้เห็นคุณธรรมได้
5. ส่งเสริมให้เป็นคนมีเมตตา ปราณี รักธรรมชาติ เกษตรพัฒนาที่ของมนุษย์ แด่โลกคน
6. นำเสนอเรื่องเป็นจริงไม่ใช่เรื่องชวนฝัน

สรุปได้ว่าลักษณะของการ์ตูนที่มีความเหมาะสมกับเด็กนั้นจะต้องเป็นภาพที่เขียน ขึ้นอย่างง่าย ๆ มีส่วนที่เป็นลักษณะเด่นของตัวละคร ที่แสดงให้เห็นบุคลิก อารมณ์ สีหน้า

ท่าทาง ความหมายตรงกับความสนใจของเด็ก มีความชัดเจน ไม่มีรายละเอียดมากนัก ให้ความรู้สาระบันเทิง ไม่เป็นพิยเป็นภัยต่อพฤติกรรมของเด็ก คำนึงถึงจิตวิทยาในการเรียนรู้และสำคัญจะต้องเป็นการ์ตูนที่สร้างสรรค์ด้านคุณธรรมด้วย

4.8 ประโยชน์ของการ์ตูนในการเรียนการสอน

จินตนา ใบกาญชัย (2538 : 248-253) กล่าวถึง ประโยชน์ของการ์ตูนในการเรียนการสอน ในวิชาต่าง ๆ ด้วยวิธีดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาพการ์ตูนในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ธรรมชาติวิทยา ศุขศึกษา ภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1.1 ครูและนักเรียนจะสามารถพัฒนาความคิดเห็น คัดเลือกภาพการ์ตูนที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา แบ่งเป็นหมวดแล้วเย็บเล่น สามารถใช้เป็นอุปกรณ์การสอนได้

1.2 นักเรียนเก็บสะสมภาพการ์ตูนจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร แล้วจัดทำสมุดสะสมภาพ

1.3 ครูส่งเสริมให้นักเรียนวิเคราะห์ภาพการ์ตูนจากจินตนาการของเด็ก แต่ละภาพมีเรื่องประกอบ จะทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน มีความสุข ความพอใจ และภาคภูมิในผลงานของตนเอง

1.4 ครูวิเคราะห์ตุนลงบนกระดานดำหรือกระดาษแข็ง เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการสอนครู (ครูสามารถฝึกการวิเคราะห์ภาพการ์ตูนนี้ได้ไม่ยากนัก จากหนังสือฝึกหัดการเขียนลายเส้นการ์ตูน ที่วางจำหน่ายในราคาไม่แพง ในตลาดหนังสือสำหรับเด็กเมืองไทย) ลายเส้นการ์ตูนง่าย ๆ มีส่วนทำให้เกิดความสนุก และเข้าใจบทเรียน ได้เร็วขึ้น และจะจำได้ดี ภาพการ์ตูนดังกล่าวเป็นการวิเคราะห์ลายกรอบนอก เป็นโครงร่างอย่างเคร่งๆ ไม่มีรายละเอียดประกอบหือแม่แต่เสียง ให้เงาก็ไม่จำเป็นต้องมีลายเส้นการ์ตูนนี้สามารถเขียนได้ทั้งคนและสัตว์ สิ่งของและสถานที่

2. การใช้หนังสือภาพการ์ตูนในการเรียนการสอน หนังสือภาพการ์ตูนสามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังนี้

2.1 ใช้เป็นหนังสือเสริมประสบการณ์ เพื่อสร้างเสริมนิสัยรักการอ่าน หนังสือภาพการ์ตูนที่มีเนื้อหาบันเทิงคดี โดยแทรกคติเตือนไว้ มีส่วนเร่งเร้าในความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็กอยู่มากเมื่อเด็กเกิดความสนใจมากอ่าน ทำให้เด็กเกิดทักษะในการอ่าน เกิดความชำนาญในการอ่าน ทักษะความเข้าใจในการอ่านในใจและอ่านจับใจความสำคัญ

รวมทั้งการอ่านอย่างพินิจพิจารณาได้รับการกระตุ้นจนเกิดความชำนาญกล้ายเป็น “อ่านเก่ง” และเมื่ออ่านเก่ง อ่านคล่อง กับการอ่านมากก็เกิดนิสัยรักการอ่าน กล้ายเป็น “นักอ่าน” ไป

2.2 ให้เด็กอ่านตามลำดับ เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักอ่านในใจและฝึกทักษะในการอ่านจับใจความสำคัญ โดยให้สรุปเรื่องให้ฟังหรือให้นอกสิ่งที่ได้จากการอ่านหรือสิ่งที่ขอบและไม่ขอบจากเรื่องที่อ่าน

2.3 นักเรียนอ่านในใจแล้วเล่าให้เพื่อนฟัง

2.4 ให้นักเรียนอ่านให้เพื่อนฟังแล้วช่วยกันเล่าเรื่องจนจบ

2.5 ให้นักเรียนอ่านในใจแล้วให้เขียนย่อเรื่อง หรือเขียนสิ่งที่ได้จากการอ่าน หรือบอกเหตุผลที่ชอบหรือไม่ชอบจากการอ่านหรือให้แต่งเรื่องจากเรื่องที่อ่านหรือให้แต่งตอนจบใหม่ เป็นการฝึกทักษะการเขียนกับเด็ก

2.6 ให้เขียนคำจำกัดในสมุดคำศัพท์ประจำชั้น

2.7 ให้แต่งเรื่องที่อ่านเป็นบทละครมีคำพูดโดยตอบ เพื่อเล่นละครหรือเล่นเชิดหุ่นนิวมือหรือหุ่นมือ เป็นการฝึกทักษะการเขียน การพูดและการแสดงออก

2.8 จัดแข่งขันการอ่านหนังสือ “ยอดนักอ่าน” ประจำสัปดาห์ ประจำเดือน โดยคู่ว่าผู้ใดอ่านมากที่สุดในเวลาที่กำหนด หรือผู้ใดอ่านหนังสือที่กำหนดไว้จบในเวลาเร็วที่สุดนับรวมวัลให้กิจกรรมนี้มุ่งหวังให้เด็กได้รับการอ่านและสร้างนิสัยรักการอ่านให้รู้จักการอ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิง โดยใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2.9 แข่งขันแต่งนิยายภาพการ์ตูน โดยมีรางวัลให้รวมต้นฉบับเหล่านี้ไว้มีมุมห้องสำหรับให้เด็กอ่าน

2.10 ใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมประกอบการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ

ดังที่เคยได้กล่าวไว้ในระยะหลัง ๆ นี้ หนังสือภาพการ์ตูน ได้รับการเลื่อนฐานะจากหนังสือ เพื่อความบันเทิงมาสู่การเป็นหนังสือที่เป็นสื่อให้ความรู้โดยตรง นั่นคือหนังสือภาพการ์ตูนสามารถให้ความรู้วิชาต่าง ๆ อาทิ วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติวิทยา การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ ชีววิทยา สุขศึกษา วัฒนธรรมประเพณี ภาษาอังกฤษวรรณคดี เป็นต้น วิชาเหล่านี้สามารถจะนำเสนอเป็นหน่วย ๆ มาจัดทำเป็นภาพการ์ตูนประกอบคำบรรยายด้วยคำพูดก็ได้ ซึ่งจะทำให้เด็กผู้อ่าน ได้ทั้งความรู้และความเพลิดเพลินช่วงอ่าน เพราะมีภาพประกอบคำบรรยายทำให้เข้าใจ เนื้อหาได้ง่าย และในขณะที่อ่านยังมีความเพลิดเพลินไปกับการด้วย

การที่นักเรียนได้มีโอกาสอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่ม ประกอบการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ นั้น มีส่วนสร้างทัศนคติ และความคิดให้กับว่าง เพราะเนื้อหาและการเสนอเนื้อหา

ของหนังสือแต่ละเล่มจะแตกต่างกันออกไปมากบ้างน้อยบ้างหรือเหมือนกันบ้าง แต่บางครั้งก็พิเศษแตกต่างกันออกไป ผู้อ่านจะเกิดความคิดอย่างกว้างขวาง ไม่เชื่อดื้อหรือยึดเพียงเล่มใดเล่มหนึ่ง หรือบางครั้งอาจจะเกิดปัญหาซึ่งจะต้องคิดและค้นคว้าหาคำตอบที่เหมาะสมสมด่อไป การเกิดขบวนการเข่นนี้มีประโยชน์ต่อการพัฒนาความคิดของผู้เรียนมาก

3. การใช้หนังสือภาพการ์ตูนในฐานะเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมนั้นหรือประกอบการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ ครูสามารถใช้ในกิจกรรมดังต่อไปนี้

3.1 ให้นักเรียนอ่านและศึกษาค่อนเริ่มเรียนในห้องเรียน แล้วนำมาใช้เป็นการนำเสนอสู่บุคลากรในรูปของการอภิปราย ซักถาม ให้คุยกัน หรือการตั้งปัญหา

3.2 ให้นักเรียนไปอ่านเพิ่มเติม หลังจากการเรียนหน่วยวิชานั้น ๆ ในห้องเรียน แล้วนำมาอภิปรายซักถามในชั้นในต่อไป

3.3 ให้ทำรายงานการค้นคว้า โดยจัดรายชื่อหนังสือที่จะต้องใช้ในการศึกษาค้นคว้าทำรายงาน ให้นักเรียนนำไปอ่าน

3.4 จัดนิทรรศการหนังสือที่ใช้ในหมวดวิชาต่าง ๆ เป็นประจำ และหมุนเวียนไปตามระยะเวลาที่เหมาะสม มีการเสนอหนังสือ แนะนำหนังสือเป็นครั้งเป็นคราวในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนเป็นผู้ดำเนินกิจกรรม

4.9 ใช้เป็นหนังสือเรียนในการเรียนแต่ละรายวิชาในสภาพความเป็นจริงนักเรียน

จะต้องเรียนหนังสือที่ผลิตขึ้นเอง หรือได้รับการรับรองจากกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปไม่ได้ที่จะใช้หนังสือภาพการ์ตูนตลอดทั้งเล่มเป็นหนังสือประจำวิชาให้วิชานั้น แต่เราต้องยอมรับว่าในบางวิชาต้องนำรูปแบบหนังสือภาพการ์ตูนเข้ามาใช้ เพื่อคงความสนใจของนักเรียน

กล่าวโดยสรุปการนำเสนอการ์ตูนมาใช้ในการเรียนการสอนที่ค้นคว้ามา ผู้วิจัยได้เลือกการ์ตูนที่มีเนื้อหาเหมาะสมสมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของบทเรียนและเป็นภาพง่าย ๆ ที่แสดงเฉพาะลักษณะเด่นและสิ่งที่ต้องการแสดง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสนใจในบทเรียน โดยครูเจ็บขึ้นเอง และนำการ์ตูนจากแหล่งอื่น ๆ ที่มีผู้เขียนไว้มาดัดแปลงให้เข้ากับบทเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนที่เรียนช้าเรียนได้ดีขึ้น ใช้เป็นหนังสือเสริมประสบการณ์ สร้างเสริมนิสัยรักการอ่าน บทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูนที่มีเนื้อหาผู้อ่านนับเทิบคดี แทรกคดีเดือนใจ ส่วนเร่งเร้าในความสนใจในการอ่านหนังสือของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน เกิดความชำนาญในการอ่าน และมีความสุขในการอ่าน

5. ความพึงพอใจ

5.1 ความหมายของความพึงพอใจ

กิติมา ปรีดีพิลก (2529 : 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือพอใจต่อองค์ประกอบหนึ่งสิ่งใดสิ่งหนึ่งในค้านต่างๆ ของงาน และการได้รับการตอบสนอง ความต้องการ

ปรีชาพร วงศ์อนุตร ใจจน (2535 : 130) ความรู้สึกรวมของบุคคลที่มีต่อการทำงาน ในทางบวกเป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงานและได้ผลตอบแทน คือ ผลที่เป็น ความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน

อานันท์ กระบวนการ (2543 : 33) สรุปความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงานนั้น เช่น ความรู้สึกรัก ชอบ ภูมิใจ ดุจใจ เต็มใจและยินดี ผู้มีความพึงพอใจในการทำงานจะมีความเสียสละและอุทิศแรงกายแรงใจ และสติปัญญาให้แก่งานอย่างแท้จริง

กู๊ด (Good. 1973 : 163) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพอใจ เป็นผลมาจากการสนับสนุนและการช่วยเหลือของบุคคลที่มีต่องาน

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปความหมายของความพึงพอใจได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึก ความนึกคิดหรือเจตคติที่บุคคลมีต่อกิจกรรม หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผล ในทางบวก และเป็นไปตามความคาดหวังของบุคคล ทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น และส่งผลให้การทำการทำงานบรรลุเป้าหมาย

5.2 ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจ

ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือที่สุด คือ ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Master's Hierarchy of Need) มาสโลว์ได้ตั้ง ทฤษฎีเกี่ยวกับการชูงใจ (Master's General Theory of Human Motivation) ทฤษฎีการชูงใจ ของมาสโลว์มีข้อสมมุติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ 3 ประการ ดังนี้ (Maslow. 1970 : 69)

1. ทุกคนมีความต้องการและความต้องการมีอยู่ต่อลดเวลา และไม่สิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของ พฤติกรรมอีกต่อไปความต้องการที่ข้างไม่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม

3. ความต้องการของคนจะมีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปสูงตามลำดับความสำคัญ กล่าวคือเมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูง ก็จะเริ่กร้องให้ตอบสนอง มาสโลว์ได้สรุปลักษณะของการต้องการของมนุษย์ไว้ว่า การต้องการจะเป็นอย่างนี้ ระเบียบตามลำดับความต้องการ หรือ "Hierarchy of Need" ทฤษฎีของมาสโลว์จะมีลักษณะลำดับจากต่ำไปสูง 5 ขั้น ดังนี้ (Maslow, 1970 : 16 – 22)

3.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Need) ความต้องการทางด้านร่างกายเป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการด้านอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องผุ่งหنم ยาภัยโรค ความต้องการพักผ่อน ฯลฯ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายยังไม่ได้รับการตอบสนองเลย

3.2 ความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security of Safety Need) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์จะมีความต้องการในสิ่งที่สูงขึ้นต่อไป คือ ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง ต่างๆ ความต้องการปลอดภัยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการป้องกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากภัยนตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับการดำรงชีพ เช่น ความมั่นคงในหน้าที่การทำงาน

3.3 ความต้องการด้านสังคม (Social or Belongingness Need) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองในสิ่งข้างต้นแล้ว จะมีความต้องการที่สูงขึ้น ความต้องการทางด้านสังคม จะเริ่มเป็นสิ่งที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ความต้องการทางด้านนี้จะเป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันและการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและความรู้สึกว่าตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมอยู่เสมอ

3.4 ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นทางสังคม (Esteem or Status Need) ความต้องการขึ้นต่อมานี้เป็นความต้องการที่ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ ความมั่นใจในตนเองในเรื่องความสามารถ ความรู้ ความสำคัญของตนเอง รวมทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรืออยากให้คนอื่นยกย่องสรรเสริญ การดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์กร

3.5 ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self – actualization or Self – realization) ลำดับความต้องการสูงสุดของมนุษย์ คือ ความต้องการที่จะสำเร็จในชีวิตตามความนึกคิด หรือ ความคาดหวัง ทะเยอทะยาน ฝีมือ ภายหลังที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทั้ง 4 ขั้น อย่างครบถ้วนแล้ว ความต้องการในขั้นนี้จะเกิดขึ้น

และมักเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคน ซึ่งก็มีความคิดไฟฝันที่อยากได้รับความสำเร็จในสิ่งที่ตนคาดหวังไว้

จากทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ที่กล่าวไว้ สรุปได้ว่า ความต้องการทั้ง 5 ขั้นของมนุษย์มีความสำคัญไม่เท่าเทียมกัน บุคคลแต่ละคนจะปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับความต้องการในแต่ละประเภทที่เกิดขึ้น การจูงใจในทฤษฎีนี้จะต้องพยาบานตอบสนองความต้องการของมนุษย์ ซึ่งมีความต้องการลำดับขั้นที่แตกต่างกันออกไป และความต้องการดังแต่ลำดับที่ 1 – 5 จะมีความสำคัญมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความพึงพอใจที่ได้รับจากการตอบสนองความต้องการในลำดับต้นๆ

เซอร์เบอร์ก (Herzberg, 1956 : 113 – 115) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นนวัตกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ซึ่งสนับสนุนและขยายแนวความคิดของลำดับความต้องการของมนุษย์ ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับภาระงานซึ่งเป็นผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของการงาน ได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการทำงาน

2. ปัจจัยคำชูน (Hygiene Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของการงาน ได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการทำงาน

แมคเกรเกอร์ (สมยศ นาวีการ. 2455 : 135 ; อ้างอิงมาจาก McGreger. 1960 : 33 – 38) ได้อธิบายถึงลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ว่ามี 2 ประเภท คือ

1. คนประเภท X มีลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 มีสัญชาตญาณที่จะหลีกเลี่ยงการทำงานทุกอย่างท่าที่จะทำได้

1.2 มีความรับผิดชอบน้อย

1.3 ชอบให้สั่งการ

1.4 ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการปรับปรุงองค์กร

1.5 มีความประณานิหัดอนสนองความต้องการด้านร่างกายและความปลดปล่อย

2. คนประเภท Y มีลักษณะดังต่อไปนี้

2.1 ชอบทำงานเห็นว่าการทำงานเป็นของสนุกเมื่อมีการเล่น หรือการพักผ่อน

2.2 มีความรับผิดชอบในการทำงาน

๒.๓ มีความทะเยอทะยานและการตือรือร้น

๒.๔ สร้างการคุณเอง และสามารถควบคุมคุณเองได้

๒.๕ มีความคิดวิเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงงานและองค์กรพัฒนาวิธีการ
ทำงาน

สมบศ นาวีการ (๒๕๒๕ : ๑๑๕,๑๑๙) ได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน ๒ ลักษณะ
ในการปฏิบัติงานที่ผู้บริหารหรือครูจะต้องคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะทำ
ให้ผู้เรียนหรือผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจ คือ

๑. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองผู้ปฏิบัติงานจนเกิด
ความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพของงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับ
การตอบสนอง

๒. ผลกระทบของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ
และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยกิจกรรมอื่นๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผล
ตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ในผลการปฏิบัติงาน
ย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัล หรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน
(Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนจากภายนอก (Extrinsic Reward) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับ
ความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ^๑
นั่นคือ ความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดย ความแตกต่างระหว่างผลตอบแทน
ที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจ
ย่อมเกิดขึ้น

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง
 เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอชานะความยุ่งยากต่างๆ และสามารถ
ดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจน
ได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดทำให้มากกว่า
ที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับการยกย่องเชิงจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่
การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนเกิดจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก ครูต้อง^๒
เป็นผู้กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อนำไปสู่ความพึงพอใจให้งานที่ทำประสบผลสำเร็จ

ความพึงพอใจก็คือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ ในสิ่งที่ดีที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ตนเองคาดหวังไว้เป็นไปตามที่คาดหวังจนทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

6. แผนการจัดการเรียนรู้

สำนักงานเลขานุการครุศาสตร์ (2541 : 57-59) ได้กำหนดแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนโดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอน หมายถึง การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียน มาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนข้อๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของนักเรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุ อุปกรณ์ และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

2. องค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งไม่ได้กำหนดเป็นรูปแบบที่ชัดเจน แต่มีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ พิจารณาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ทั้งด้านพุทธพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย โดยจะต้องมีความครอบคลุมเนื้อหาตามหลักสูตร มีความชัดเจน ที่บ่งบอกถึงการกระทำของนักเรียน ที่สามารถจัดได้ตรงตามจุดประสงค์ หลักสูตรที่กำหนดสอดคล้องกับระยะเวลาในการเรียนการสอน และมีความเป็นไปได้

2.2 เนื้อหาสาระ พิจารณาจากเนื้อเรื่องที่สอน โดยจะต้องมีความรู้ถูกต้องตามหลักวิชาตรงตามเนื้อหาของหลักสูตร มีความชัดเจน กระชับ เข้าใจง่าย ไม่สับสน มีความครอบคลุมและมีการค้นคว้าหารายละเอียดเพิ่มเติมให้ทันสมัย เป็นปัจจุบัน มีความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ มีบทสรุปเนื้อหาสาระไว้ท้ายบท หรือท้ายเรื่อง และมีหลักฐานค้นคว้าอ้างอิง

2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน พิจารณาผลที่นักเรียนได้รับโดยกิจกรรมนั้น จะต้องน่าสนใจ เร้าใจ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ไม่ผ่านจากซับซ้อน สับสน มีการเรียงลำดับเนื้อหา จ่ายต่อการทำความเข้าใจ ประยุกต์ใช้จริง มีความหลากหลาย นักเรียนสามารถรับรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีความถูกต้องและมีคุณธรรม

2.4 สื่อการเรียนการสอน พิจารณาจากสื่อที่ครุภักดิ์ทำขึ้นใช้เอง โดยจะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับเรื่องที่สอน ระหว่างสื่อและกิจกรรมการเรียนการสอนมีความสนับสนุน

ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็ว มีความคิดสร้างสรรค์ ประยุกต์และถูกต้องตามหลักวิชาและใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น

2.5 การวัดผลประเมินผล พิจารณาจากวิธีการวัดผลประเมินผล โดยจะต้องตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้ง 3 ด้าน มีความครอบคลุมเนื้อหา ข้อทดสอบมีความถูกต้องตามหลักวิชา เป็นปัจจัย วัดแล้วสามารถนำไปประเมินผลเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนได้สามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างได้ดี

3. โครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้

โครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นส่วนที่อธิบายสมรรถภาพและจุดประสงค์การเรียนรู้ตามโครงสร้างของหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา กำหนดการสอน ตารางสอน ตลอดจนองค์ความรู้ ด้านกระบวนการเรียนการสอนของศาสตร์ในสาขาวิชา ๆ ที่กำหนดตามแผนการจัดการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ตามหลักจิตวิทยา ที่สอดคล้องกับระดับพัฒนาการของนักเรียน

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนที่อธิบายรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีรูปแบบและลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามเหมาะสมของเนื้อหาวิชาและตามที่แต่ละโรงเรียนกำหนดโดยมีองค์ประกอบพื้นฐาน ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	หน่วยการเรียนรู้.....
แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง.....	ระยะเวลา.....ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ (บอกความสำคัญของเรื่องที่สอน เช่น มีคุณค่าต่อผู้เรียนอย่างไรบ้าง)
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.1 จุดประสงค์ปลายทาง
ให้เขียนจุดประสงค์ปลายทางของเรื่องที่สอน เป็นให้ครอบคลุมสาระสำคัญ
 - 2.2 จุดประสงค์นำทาง
แต่มาจากการจุดประสงค์ปลายทาง โดยเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สามารถได้ อธิบาย บอก เปรียบเทียบ ศึกษา ยกตัวอย่างได้ ฯลฯ
3. เนื้อหา / สาระ
บอกเนื้อหา สาระของเรื่องที่สอนโดยย่อ ๆ ว่ามีเนื้อหาสาระใด ผู้สอนอาจสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่สอน / เรียน
4. กิจกรรมการเรียนของนักเรียนและกิจกรรมการสอนของครู
บอกกิจกรรมของนักเรียน กิจกรรมของครูผู้สอน ว่านักเรียนทำกิจกรรมอะไรบ้าง ครูทำ กิจกรรมใดบ้าง เช่น วิธีนำเสนอสุ่นฟาร์ม ครูสาธิต นักเรียนทดลองปฏิบัติตอนแบบทดสอบประจำ บทเรียน นักเรียน ครูช่วยกันสรุปผลการเรียน
5. สื่อการเรียนการสอน
บอกรายชื่อ / อุปกรณ์ที่ใช้โดยละเอียดว่าใช้อุปกรณ์ชนิดใด จำนวนเท่าใด
6. การวัดและประเมินผล
บันทึกการประเมินผลการสอนและการใช้แผนการสอนว่า โดยภาพรวมของนักเรียนทั้งกลุ่ม / ขึ้นเรียนเป็นอย่างไร นักเรียนกลุ่มใดมีปัญหาชนิดใด กรณีการแก้ไขอย่างไร หรือนักเรียนให้ความสำคัญต่อกิจกรรม ร่วมปฏิบัติกิจกรรมอย่างไร
7. ผลงาน / ชิ้นงานของนักเรียน
8. บันทึกผลหลังการสอน
 1. ผลการเรียนรู้.....
 2. ปัญหาอุปสรรค.....

3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข
 9. ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
 10. การตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้ที่จัดทำแล้ว ก่อนดำเนินการสอน ผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตรวจสอบความถูกต้องด้านวิชาการ หลักการจัดกิจกรรม ความเหมาะสมของกิจกรรม เนื้อเรื่อง แล้วลงชื่ออนุมัติทำการสอน

ลงชื่อ.....
 ตำแหน่ง.....

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบของการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการคุณ เพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยมีองค์ประกอบดังนี้ (กรมวิชาการ. 2546 : 167-169)

1. จุดประสงค์ปลายทาง (สอดคล้องกับมาตรฐาน)

2. จุดประสงค์นำทาง

3. เนื้อหา

4. สื่อการเรียนรู้

5. กิจกรรมการเรียนรู้

6. การวัดผลประเมินผล

7. กิจกรรมเสนอแนะ

8. บันทึกผลหลังสอน

8.1 ผลการสอน.....

8.2 ปัญหาอุปสรรค.....

8.3 ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

ลงชื่อ.....
 ตำแหน่ง.....

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

ได้มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนด้วยบทเรียน สำเร็จรูปอย่างแพร่หลาย มีทั้งผลที่แสดงออกมาก่อนหน้า ให้เห็นว่า การเรียนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป ไม่แตกต่างกับการสอนปกติ และให้ผลต่างภาวะการสอนปกติ ดังนี้

จุฑาทิพย์ จันทร์สุวรรณ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษานักเรียนสำเร็จรูปประกอบการตุนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง ดินชั้นประضณศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบ้านสารแคน อําเภอพยัคฆ์ภูมิสัย จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา 2541 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $80/80$ คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ด้วยบทเรียนสำเร็จรูปประกอบกับการตุน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01

บุญพร สุนทะโรจน์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบกับการตุน เรื่องจังหวัดของเรา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประضณศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนชุมชนภูเรือ อําเภอภูเรือ จังหวัดเลย ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา 2542 ผลการวิจัยพบว่า (1) บทเรียนสำเร็จรูปประกอบกับการตุน เรื่องจังหวัดของเรา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประضณศึกษาปีที่ ๔ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $85.20/81.40$ (2) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนด้วย บทเรียนสำเร็จรูปประกอบกับการตุน หลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ (3) นักเรียนคะแนนเฉลี่ยเขตคิดถึงทางการเรียนรู้ด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ประกอบกับการตุน หลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยเขตคิดถึงทางการเรียนรู้ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สุพรรณี นารี (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการใช้บทเรียนสำเร็จรูปแบบเด่นตรงประกอบการตุนที่มีประสิทธิภาพ และความคงทนของการเรียนรู้เรื่องตัวสะกด วิชาภาษาไทย ชั้นประضณศึกษาปีที่ ๔ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 240 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ชาธุวรรณ ภูคริอ่อน (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบการตุนเรื่อง สำนวน สุภาษีด และคำพังเพบ วิชาภาษาไทย ชั้นประضณศึกษาปีที่ ๔ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $95.10/81.33$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ $80/80$ ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีประสิทธิผลทางการเรียนรู้ที่ระดับ 0.71

ณัฐวุดี พัตภักดี (2544 : 64) ได้ศึกษาด้านกว้างการสร้างบทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง การอ่านจับใจความ มีความนุ่งหมายในการศึกษาด้านกว้างเพื่อสร้างบทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องการอ่านจับใจความที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 จำนวน 30 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนโสกนาค อําเภอเมืองน้อข จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า

1. บทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องการอ่านเพื่อจับใจความ มีประสิทธิภาพเท่ากับ $87.29/84.43$

2. นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปวิชาภาษาไทย เรื่องการอ่านเพื่อจับใจความมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างน้อยสามัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

ศิริวรรณ วรรณาสุทธิ์ (2545 : 84) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปแบบเส้นตรงเรื่อง แรง กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีประสิทธิภาพ $54.25/83.00$ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.77 หมายความว่า ผู้เรียน มีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 77.00

ศุภิตรา วงศ์คำจันทร์ (2547 : 77) ได้พัฒนาแผนการเรียนรู้และบทเรียน สำเร็จรูปประกอบกับการ์ตูน เพื่อฝึกทักษะการอ่านจับใจความ วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ $81.44/87.80$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่แผนการเรียน รู้วิชาภาษาไทย การอ่านจับใจความชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7010 หมายถึง นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 70.1

สุชาสินี บุญครอง (2547 : 72) ได้พัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบกับการ์ตูน เพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $95.14/78.95$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ $75/75$ ที่ตั้งไว้

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

มาตารชา (Madarsha. 1985 : 3006-A) ได้ศึกษาการเข้าใจความหมายของการ์ตูนเป็นสื่อกลางของนักเรียนมัธยมศึกษาที่อ่านออกเสียง ได้เพียงเล็กน้อยในมาเลย์เชีย จุดมุ่งหมายของ การวิจัย เพื่อทราบประวัติการตีความจากภาพที่ได้เห็น ทั้งที่เด็กคุ้นเคยและไม่คุ้นเคย ซึ่งเป็นภาษาชุดใหม่ โดยคัดเลือกจากภาพการ์ตูนจากหนังสือพิมพ์ 4 ฉบับ ที่เสนอเรื่องราวสอดคล้อง

กับคนในห้องถีน ซึ่งมีอยู่หลายเชื้อชาติ และมีความขัดแย้งกันในเรื่องเศรษฐกิจและการเมือง การศึกษาครั้งนี้ พบร่วมว่า การตีความจากภาพที่มองเห็นเด็กชายนุ่นในระดับที่ไม่น่าพอใจ เพราะตีความไม่ตรงกับความหมายของภาพ อายุและการรับรู้เป็นส่วนประกอบของระดับการตีความอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อได้มีการวิเคราะห์การทดลอง พบร่วมว่า อายุและความสนใจในภาพใหม่ ๆ มีอิทธิพลต่อระดับการตีความเช่นกัน

ดอยล์ (Doyle. 1988 : 2578-A) ได้ศึกษาคุณลักษณะของการคุณที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนชายและหญิง ซึ่งทดสอบด้วยการคุณแบบใหม่ ที่มีรูปแบบสำหรับชาย 5 แบบ สำหรับหญิง 5 แบบ และเป็นแบบกลางอีก 5 แบบ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนมากชอบการคุณ สำหรับนักเรียนหญิงชอบ ที่มีพฤติกรรมและแบบปานกลาง ซึ่งให้ความสนุกสนานมากกว่าการคุณสำหรับเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001 การชอบพฤติกรรมที่รุนแรง ตรงข้ามกับนิสัยจริงของนักเรียนและทฤษฎีอ้างอิง จากการวิเคราะห์ทั้งสามทาง ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ ด้านความสนุกสนานจากการคุณ เจตคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศและความรุนแรงของพฤติกรรมการคุณ ไม่มีอิทธิพลเหนือความชอบของ นักเรียน สรุปได้ว่าความประปรวนดังกล่าวเป็นเพียงภาวะของอารมณ์ที่เด่นชัดของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในวัยนี้ที่ยากต่อการวัดความเปลี่ยนแปลง

อัลจิชี (Aljishi. 1989 : 2966-A) ได้ศึกษาผลกระทบจากการคุณทางโทรศัพท์ที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยก่อนเรียน ในเมือง อิฟตาห์บัชชีน ประเทศบราหีเรน จำนวน 60 คน รายการการคุณโทรศัพท์มี 2 ประเภทคือ การคุณที่แสดงพฤติกรรมตามที่คุณในสังคมเห็นด้วย กับการคุณที่แสดงพฤติกรรมที่คุณในสังคมไม่เห็นด้วย จากการ ได้สังเกตพฤติกรรมของเด็กหลังจากคุยกับการคุณ 2 ประเภท พบร่วมว่า กลุ่มที่ 2 ที่คุยกับการคุณโทรศัพท์ที่แสดงพฤติกรรมที่คุณในสังคมไม่เห็นด้วย มีคะแนนพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ 1 ซึ่งได้คุยกับการคุณที่แสดงพฤติกรรมที่คุณในสังคมเห็นด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อวิเคราะห์พฤติกรรมที่รุนแรงระหว่างเพศ พบร่วมว่า เพศชายมีพฤติกรรมที่รุนแรงแตกต่างจากเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลิตทิน (Littin. 2001 : Website) ได้ศึกษารูปแบบความรู้และรูปแบบการเรียนรู้ รวมทั้งความชอบบรรยาย ระดับชั้นและเพศ เพื่อกำหนดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานการอ่าน และเพื่อกำหนดว่ารูปแบบการเรียนรู้ รูปแบบความรู้ การดำเนินการทางความรู้ และความชอบบรรยายเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาในกรุงรัตนโกสินทร์ ราชบูรณะ จำกัด ที่นักเรียนแตกต่างกัน จำนวน 9 ห้อง 3 ห้องเรียนเลือกมาจากแต่ละระดับชั้นจากประถมศึกษาปีที่ 3

ถึง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ มีสัดสัมพันธ์อ่อนย่างมีนัยสำคัญระหว่างการวัดแบบต่างๆ เกี่ยวกับรูปแบบความรู้ และการวัดจำเพาะเกี่ยวกับการมีบรรยายอาศัยและกระบวนการสอน และพบว่าองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้จำเพาะมีสัดสัมพันธ์อ่อนย่างมีนัยสำคัญกับการวัดรูปแบบความรู้และการจัดกระทำกับบรรยายอาศัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนที่มีอายุมากกว่าแต่ก่อต่างจากนักเรียนที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความชอบรูปแบบการเรียนรู้ ส่วนความแตกต่างในรูปแบบการเรียนรู้ที่อาศัยเพศนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีนัยสำคัญ ความแตกต่างด้านเพศพบด้วยว่า เด็กหญิงมีความสามารถทางการวิเคราะห์มากกว่าเด็กชายตามแบบวัด PLP (Dunn, 1991) และด้านความชอบบรรยายอาศัยและการรู้จักกฎระเบียกรึมากกว่าเด็กชายทั้งนี้ตามหลักฐานจากแบบวัด SCLAT

โรเบิร์ตสัน (Robertson, 2002 : 1329) ได้ศึกษาการสร้างชุดการคุณเดี่ยวขนาดใหญ่ โครงการนี้ศึกษาการคุณตกลอกในหนังสือพิมพ์และบทบาทของการคุณในฐานะที่เป็นเสียง ของมนุษยธรรมที่มีพลังและมีเอกภาพ การคุณเหล่านี้ถูกเปิดเผยของมาตราเป็นลักษณะที่มีชีวิต ของประสบการณ์ของคนอเมริกัน ซึ่งเติบโตขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีอนุชีวิตตนเอง เป็นการเล่าเรื่องด้วยภาพเกี่ยวกับชีวิตและบุคคลสมัยของคนเรา ความต้องการจะแสดงออกมาให้เห็นเพื่อนักเขียนการคุณหญิงทั้งหลายในด้านนี้ที่ถูกเพศชายครอบงำแบบดั้งเดิม โครงการนี้จะสืบสุกลงด้วยการสร้างชุดการคุณเดี่ยวขนาดใหญ่อันเป็นต้นฉบับเดิม ซึ่งเตรียมไว้ลังในสีต่ำหนังสือพิมพ์ชั้นคลาสสิก การคุณจำนวน 112 ภาพ จะเข้าปกเป็นหนังสือการคุณ จัดตามแนวอนุภาค 7 และ 14x12 นิ้ว มีการคุณ 2 ตัว ปรากฏเดียงคู่กันในแต่ละหน้า เพียงด้านเดียวจำนวน 56 หน้า ในบทที่่าวครุการคุณวันอาทิตย์ การคุณทุกตัวที่ 7 และตัวที่ 8 จะปรากฏเป็นภาพสี

มาเด็มสัน (Makemson, 2003 : 2736-A) ได้ศึกษาภาพลักษณ์ของเรื่องน่าอ่าน โดยใช้ปริชั่นสะท้อนภาพเรื่องน่าอ่าน เพื่ออธิบายความสอดคล้องและความหมายของการคุณ การเมืองในการทรงค์หาเสียงเดือดตั้งประธานาธิบดีสหรัฐในปี 1884 ในการใช้วิธีการดังกล่าว ได้เพ่งศึกษาว่าวัฒนธรรมอเมริกาปลายศตวรรษที่ 16 ได้ให้นิยามพฤติกรรมอันน่าอ่านค่า อย่างไร ได้ศึกษาการคุณรณรงค์หาเสียงที่มีชื่อเสียงที่สุดอย่างไกลส์ชิด คือ ชุดหนุ่มสักลายของพัก (Puck) ที่ต่อต้านเจมส์ เบลน และได้ชี้แนะว่า นักเขียนการคุณกู้ภัยพักใช้ประโยชน์จากความมีเสน่ห์ทางวัฒนธรรมที่มี การสักลายโดยใช้การปฏิบัติเป็นทรัพยากรเชิงประดิษฐ์ที่มีพลัง อำนาจเป็นวัตถุคิบ และกระทำ เช่นนั้นในลักษณะที่มีประสิทธิผลซึ่งนักเขียนการคุณวางแผนว่าจะ

มุ่ง ใจมีเบลนในหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงและ แพร่หลาย การศูนต่อต้าน โกรฟเวอร์ คลีฟแลนด์ ซึ่งได้ทำการศึกษาในลักษณะลวกๆ ในไปร์แกรนท์ ที่ได้รับทุนศึกษานั้น พนวฯ เป็นส่วนหนึ่งของการ โต้แย้งที่กว้างขวางออกไป ซึ่งคลีฟแลนด์เป็นตัวอันตรายคนหนึ่งต่อคระภูลคนอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับการสนับสนุนจากการค้าเสรีของเขาราตามคาดหมาย นอกจากนี้ยัง ได้ศึกษาอีกด้านหนึ่งซึ่งไม่มีผู้สนใจคือ ด้านการใช้การศูนการเมือง เป็นการ ใจมีด้วยภาพ กราฟฟิกอย่างป่าเดือนต่อผู้สนับสนุนพรมคริพพ์ลิกันเสรี หรือมักถ้อมปีต ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนการศูนที่สนับสนุนไปร์แกรนท์กว่า 70% ในหนังสือพิมพ์แพร่หลายมีจุดมุ่งเน้นที่คล่องแคล่ว อยู่ที่ผู้มีความบกพร่องของพรรคห์ในด้านจำนวนการศูนและระดับความรู้สึกนุ่มนิ่มนั้นแล้วก็

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ พนวฯ เรียน สำเร็จรูปที่สร้างขึ้นทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอน แบบปกติ และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ บทเรียนสำเร็จรูปช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และบทเรียนสำเร็จรูป สามารถนำมาใช้ ได้เกือบทุกวิชาและทุกระดับชั้นซึ่งเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่สมควรนำมาเป็นสื่อ เพื่อประกอบการเรียนการสอนของครู ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ และเกิดแรงบันดาลใจที่จะพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น โดยการพัฒนาสื่อประกอบการเรียนการสอนในรูปแบบของบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพ การศูนเพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY